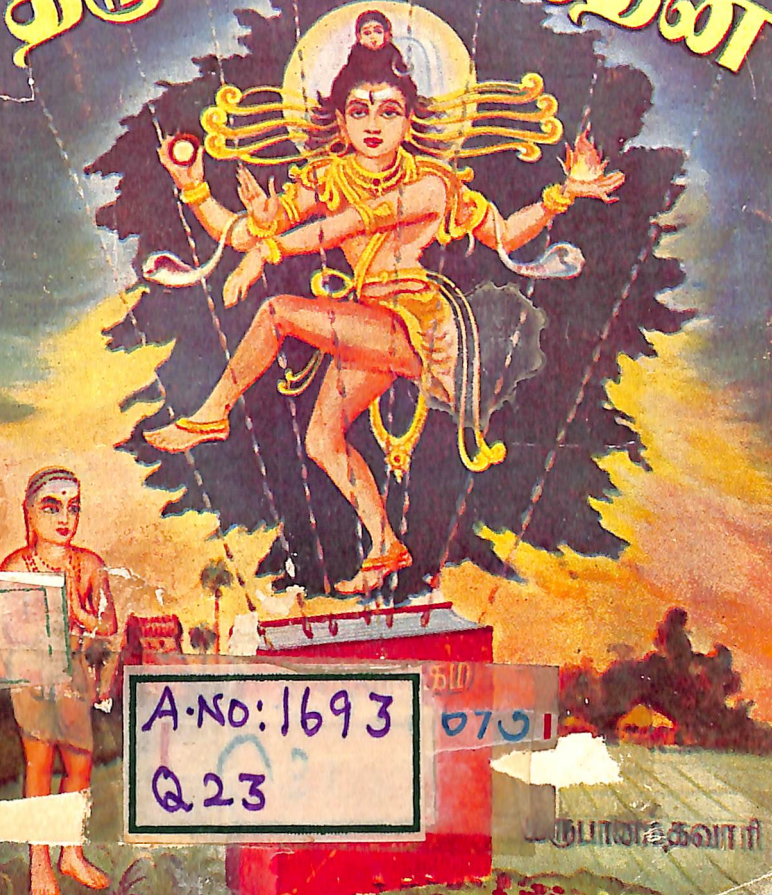

திருவாசகத்தேன்

A.No: 1693

Q.23

0701

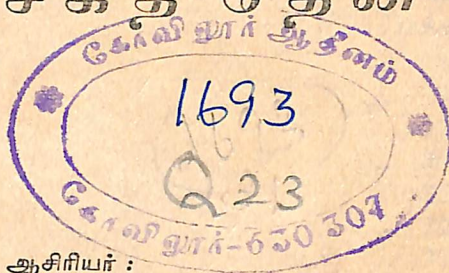
திருவாசகத்தேன்

முருகா
திருச்சிற்றம்பலம்

~~1552~~

1/3

திருவாசகத் தேன்

ஆசிரியர் :

கிருபானந்தவாரி

திருப்புகழ்மிர்தம் காரியாலயம்

89, சிங்கண்ண செட்டித் தெரு,

சிந்தாதிரிப்பேட்டை, சென்னை-2.

முதற் பதிப்பு—1959.

இரண்டாம் பதிப்பு—1960.

மூன்றாம் பதிப்பு—1964.

நான்காம் பதிப்பு—1965.

ஐந்தாம் பதிப்பு—1966.

EPH

உ

உள்ளுறை

பொருள்

பக்கம்

1. வாதலூர் வண்டு	... 1
2. சிகாமந்திரம்	... 7
3. வழிகாட்டி	... 12
4. ஆற்றேன்	... 20
5. சோரன்	... 25
6. ஆகும் வழி	... 32
7. இரண்டுமில்லை	... 37
8. எறும்பு	... 43
9. திருவெம்பாவை	... 49
10. இன்பம்	... 55
11. பாவபுண்ணியம்	... 61
12. ஏசாரோ?	... 67
13. யார்கொலோ சதுரர்	... 73
14. விக்கினேன்	... 77
15. பற்று	... 82
16. மூன்று நிலை	... 87
17. கண்டேன்	... 92
18. சால அழகு	... 97
19. வேண்டேன்	... 102
20. பிடித்தேன்	... 107
21. ஆர் பெறுவார்	... 112

ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்
(அமைச்சர் கோலம்)

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

முன்னுரை

சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டு; இவைகள் தோத்திர வடிவாயவை. இவற்றுள் எட்டாவது திருமுறை திருவாசகம். அது சிகாமந்திரம் எனப்படும். சிகைக்குமேல் உறுப்பில்லை. திருவாசகத்திற்கு மேம்பட்ட நூலும் இல்லை. சாத்திரங்களுள் தலை சிறந்தது சிவஞான போதம்; அறநூல்களில் தலையாயது திருக்குறள்; இலக்கண நூல்களுள் முதன்மை பெற்றது தொல்காப்பியம். தோத்திர நூல்களுள் தலையாயது திருவாசகம் என்ப. சிவபெருமானுடைய திருக்கர மலரால் எழுதப் பெற்றது. மறைகள் மட்குடத்திற்கு நிகர் என்றும், திருவாசகம் பொற்குடத்திற்கு நிகர் என்றும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் கூறுகின்றார்.

கருங்கல் மனத்தையும் ஒருங்கே கரைந்துருகச் செய்யும் கனியமுதமன்ன பாடல்கள், மணிவாசகருடைய அநுபவத்தினின்றும் எழுந்த இன்சுவைத் தேன்மொழிகள். தேன் பல்லாண்டுகளாயினுந் தான் கெடாது நின்று மக்களுக்கு நன்மை பயப்பது; தான் கெடாததோடன்றி தன்னில் விழுந்த பழம் முதலியவற்றையும் தேன் கெட

விடாது. அதுபோல் திருவாசகம் என்னும் தேன் என்றும் அழியாது நின்று, தன்னை ஓதுவாரையும் அழிவற்ற தன்மையில் இருத்தும். வானாட்டவரும் மேனாட்டவரும் போற்றும் பொருட்சுவையும் அருட்சுவையும் ஒருங்கே அமைந்தது. இதனை அன்புடன் ஓதுவார் பிறவிப் பெரும் பிணியை மாற்றி சிவமாந்தன்மை பெறுவர்.

இத் தமிழ்மறையில் சில அரிய பாடல்களை எடுத்து விளக்கத்துடன் எழுதி மலாயாவினிருந்து வெளிவரும் 'தமிழ்நேசன்' பத்திரிகையில் வெளிட்டேன்.

இதனைப் பல அன்பர்கள் விருப்பத்தின்படி தனி நூலாக வெளியிடுகின்றேன்.

அன்பர்கள் படித்து இன்புறுக. எங்கும் திருவாசகத் தேன் பரவி, மக்கள் பருகி உயிர்நலம் பெறுக.

அன்பன்,

கிருபானந்தவாரி

உ
முருகா

திருவாசகத் தேன்

1. வாதவூர் வண்டு

“வண்டு பல்வேறு மலர்களிலிருந்து தேனை எடுப்பதுபோல், வேதாகம உபநிடதங்களிலிருந்து, வாதவூராகிய வண்டு திருவாசகமாகிய தேனை எடுத்து, உலகம் உள்ளவரை உண்ண உயிர்களாகிய நமக்கு வழங்கியருளினார். தேன் தான் கெடாத தோடன்றி, தன்னில் ஊறவைத்த பேரிச்சம் பழம், திராட்சை, இஞ்சி முதலிய பொருள்களையும் கெட விடாதது போல், திருவாசகம் தான் அழியாதது மட்டுமின்றி, தன்னை ஒதுவாரையும் அழியாமல் காக்கும் திறனுடையது” என்பதை இக்கட்டுரை விளக்குகிறது.

தேன் மிகவும் இனிமையானது; உலகில் உணவுப் புப் பொருள்கள் பல வண்டு. பால், தயிர், நெய், பழம், கிழங்கு என்பனவாதி பல்வேறு உணவுப் பண்டங்கள் யாவும் நாள் சென்றால் கெட்டுவிடும். எத்துணை உயர்ந்த பால் ஆயினும் மூன்று நாட்கள் வைத்

திருந்து அதனைப் பருகவொண்ணாது. நல்ல பழம், ஒரு மாதம் வைத்து உண்ணமுடியாது. உணவுப் பொருள்கள் யாவுமே நாள் சென்றால் சுவை குன்றும்; நம் உடம்புக்கு ஊறு செய்யும்.

கெடாதது

ஆனால் உணவுப் பொருள்களில் ஒன்று மட்டும் எத்துணை ஆண்டுகள் கழிந்தாலும் கெட்டுப்போகாது, தன்னிலை மாறாது நின்று சுவை பயக்கும். அத்தகைய உணவுப் பொருள் எது? தேன் ஒன்றுதான்! தேன் நாள் செல்லச் செல்லப் புளிக்காது; புளிக்குமாயின், வெல்லப்பாடு கலந்த தேன். நெல்லை மாவட்டத்தில், திருச்செந்தாருக்குப் போகும் வழியில் பூமியை அகழ்ந்தார்கள். அங்கே ஒரு தேன் ஜாடி கிடைத்தது. அது பல நாறு ஆண்டுகட்குமுன் புதைக்கப்பட்டது; அதிலிருந்த தேன் சிறிதும் கெடாதிருந்தது.

எனவே தேன் என்றும் கெடாது ஒரு தன்மையாக இருப்பது. இதுபோல் திருவாசகமும் ஒரு போதும் சிதையாத சிறப்புடையது.

அழியாத தன்மையது

இனி தேன் தான் கெடாததோடன்றி தன்னில் ஊறவைத்த பேரிச்சம்பழம், திராட்சை, இஞ்சி, முதலிய பொருள்களையும் கெடவிடாது. லேகியங்களில் தேன் கலப்பதன் காரணம் அதனைக் கெடவிடாமல் காப்பதற்கென வுணர்க, அதுபோல் திருவாசகம் தான் அழியாதது மட்டுமின்றி தன்னை ஒதுவாரையும் அழியாமல் காக்குந் திறனுடையது.

—“எல்லை

மருவா நெறியளிக்கும் வாதலூர் எம்கோன்
திருவாக மென்னுந் தேன்”

(எல்லை—முடிவு. மருவா நெறி—முடிவு இல்லாத
தன்மை.)

தேன் பித்தத்தைப் போக்கும்; மந்தத்தைத்
தவிர்க்கும்; நல்ல இரத்தத்தை நல்கும். நெடுங்
காலமாக வந்து நமக்குத் தொல்லை தரும் பிறவிப்
பிணியை மாற்றும் திருவாசகத் தேன்.

நோய் தீர்க்கும்

உடம்புக்குப் பல பிணிகள் உண்டு. அப் பிணி
களை எளிதில் போக்கவல்ல மருந்து தேன். உயிருக்கு
என்றும் தொடர்ந்துவரும் நோய் பிறவி. எண்ணில்
காலமாக எண்ணில்லாத இடங்களில் எண்ணற்ற
பிறவிகளில் மாறி மாறிப் பிறந்தும் இறந்தும் வரு
கின்ற உயிர்களாகிய நமக்குச் சிறந்த மருத்து
வராகிய வாதலூரடிகள் திருவாசகத் தேனை 656
பாடல்களில் தந்து அந்நோய் தீர அருளினார்கள்.

அல்லல் அறுக்கும்

தொல்லை யிரும்பிறவிச் சூழ்ந்தனை நீக்கும். தேன்
மந்தத்தைத் தவிர்க்கும்; திருவாசகத்தேன் அறியா
மையை யகற்றும். அல்லல்கள் அனைத்தும் அறி
யாமையால் விளைகின்றன. அறியாமையால் விளையும்
அல்லல்கள் அனந்தம். கவர் பிளந்த மரத் தொனையில்
கால்நுழைத்துக்கொண்டு குரங்கு ஆப்பை அசைத்து

எடுத்து விட்டது. பிளந்திருந்த மரம் நெருங்கியவுடன் அவ்வானரத்தின் வேதனைக்கு எல்லையுண்டோ? ஏன் இத்துன்பம் அதற்கு எய்தியது? அறியாமையால் வந்தது. இங்ஙனம் மக்கள் அறியாமையால் இடர்கள் எய்துகின்றனர். இத்தகைய அறியாமையை அறவே களைய வல்லது திருவாசகத் தேன்.

அல்லல் அறுத்து

தேன் நல்ல இரத்தத்தைத் தரும். மேலும் பிறவி நோயும் அறியாமையும் அகன்றவுடன் சிவானந்தம் விளையும். அந்த ஆனந்தத்தை யளிக்கும் திருவாசகத்தேன்.

தொல்லை யிரும்பிறவிச் சூழுந் தனைநீக்கி
அல்லல் அறுத் தானந்த மாக்கியதே-எல்லை
மருவா நெறியளிக்கும் வாதவூர் எங்கோன்
திருவாசக மென்னுந் தேன்.

தேனும் திருவாசகமும்

திருவாசகத்தில் தேன் என்ற இனிய சொல் அதிகம் வருகின்றது.

“இறைவன் அடியார் சிந்தனையுள் தேன்பேரல்
கலந்து நின்று பிறப்பை ஒழிப்பான்” என்கின்றார்.

“சிறந்து அடியார் சிந்தனையுள் தேனூறி நின்று
பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்”

“தேசனேதேனார் அமுதே சிவபுரனே”-சிவபுராணம்.

“தேனமர் சோலை திருவாரூரில்

ஞானந்தன்னைநல்கியநன்மையும்”-கீர்த்தித்திருவகவல்

“ஆற்றேனாக அவையவஞ் சுவைதரு
கோற்றேன் கொண்டு செய்தனன்”

“குரம்பை கொண்டுஇன் தேன் பாய்த்தி”

“கருணை வான்தேன் கலக்க” — திருவண்டப்பகுதி.

“இன்ன தென்றறியாத தேனே”

“தேனிலாவிய திருவருள் புகுந்து” — திருச்சதகம்.

“வந்திங்கு ஆட்கொண்ட தேனே”

“தேனே அமுதே சிந்தைக் கரியானே”

“தேனே அமுதே கரும்பின் தெளிவே”

“தேன்வந் தமுதின் தெளிவின்”

“தேனாய் அமுதமாய் தீங்கரும்பின் கட்டியாய்”

“நந்தாத் தேனைப் பழச் சுவையை”

“தேனுந்து சேவடிக்கே”

“தேன் தங்கி தித்தித்து அமுதாறி”

“கோற்றேன் என்கோ எனக்கு”

“அனைத்தெலும்பு உள்நெக ஆனந்தத்தேன் சொரியும்”

“உலப்பிலா ஆனந்த மாய தேனினைச் சொரிந்து
புறம்புறந் திரிந்த செல்வமே”

“தேனா யின்னமுதாய்த் தித்திக்குஞ் சிவபெருமான்”

இவ்வாறு திருவாசகத்தில் தேன் என்ற சொல்
ஆங்காங்கு பயிலப்படுகின்றது. விரிவஞ்சிச் சிவ
வற்றை மட்டும் ஈண்டு குறித்தேன்.

வாதலூர் வண்டு

வண்டு பல்வேறு மலர்களிலிருந்து தேனை எடுப்பதுபோல் வேதாகம உபநிடதங்களிலிருந்து வாதலூரராகிய வண்டு திருவாசகமாகிய தேனை எடுத்து உயிர்களாகிய நமக்கு வழங்கியருளினார்.

திருமூலர், “தேனுக்குள் இன்பஞ் செறிந்தாப்போல் ஊனுக்குள் ஈசன் ஒளிந்திருந்தானே” என்றும், அருணகிரிநாதர், “உண்ட நெஞ்சறி தேனே வாணோர் பெருமானே” என்றும் தேனைப்பற்றிக் கூறியுள்ளனர். பல மலர்களிலிருந்து எடுக்கப்பெற்ற தேன் எவ்வாறு உடலுக்குச் சிறந்த உணவாக அமைந்துளதோ, அவ்வாறு திருவாசகத் தேன் உயிருக்கு ஒப்பற்ற உணவு என வுணர்க்.

ஆகவே அன்பர்கள் அனைவரும் பிறவிநோய் தீரும்பொருட்டுத் திருவாசகத் தேனை நாடோறும் பருகி உருகி அருள் பெருகிப் பெருநலம் பெற்று உய்வார்களாக.

2. சிகாமந்திரம்

நமது உடம்பில் சிரசு மேலானது. அதற்கு மேல் இருப்பது சிகை. சிகைக்கு மேல் ஒன்றும் இல்லை. ஆகவே சிகாமந்திரமாக விளங்கும் திருவாசகத்திற்கு மேல் சிறந்த நூல் இல்லை.

திருவாசகம் எட்டாந்திருமுறை; இனி திருமுறைகளைத் தொகுத்த காரணங்களைப் பற்றிச் சிறிது ஆராய்வோம்.

திருநாரையூரிலே பொல்லாப் பிள்ளையாரது திருவருளைப் பெற்ற அருளாளராகிய நம்பியாண்டார் நம்பியவர்கள் திருமுறைகளைப் பதினொன்று என்று தொகுத்தருளினார்.

திருமுறைத் தொகுப்பு

திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம்	3
--------------------------	---

திருநாவுக்கரசர் தேவாரம்	3
-------------------------	---

சுந்தரர் தேவாரம்	1
------------------	---

ஆக	7
----	---

இவை ஏழுகோடி மந்திரங்களைக் குறிக்கும்

திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும்	1
-------------------------------	---

திருவிசைப்பா	1
--------------	---

திருமந்திரம்	1
காரைக்காலம்மையார் முதலிய	
பலருடைய பாடல்களின் தொகுப்பு	1
ஆக திருமுறை	11

திருமுறை பதினொன்று என்று ஏன் தொகுத்தார் எனின் நமது சைவ சாத்திரத்தில் மந்திரங்கள் பதினொன்று. இதற்கு மேல் மந்திரமேயில்லை.

1. ஒம் ஈசானாய நம;
2. ஒம் தத்துருஷாய நம;
3. ஒம் அகோராய நம;
4. ஒம் வாமதேவாய நம;
5. ஒம் சத்யோஜாதாய நம;

இவை ஐந்தும் பஞ்சப் பிரம்ம மந்திரம்

6. ஒம் ஹ்ருதயாய நம;
7. ஒம் சிரசே நம;
8. ஒம் சிகாயை நம;
9. ஒம் கவசாய நம;
10. ஒம் நேத்ரேப்யோ நம;
11. ஒம் அஸ்த்ராய நம;

இவை ஆறும் சடங்க மந்திரம்

இந்த ஐந்தும் ஆறும் சேர்ந்து சம்மிதா மந்திரம் எனப்பெறும்.

மந்திரம் கோடி

ஏழுகோடி மந்திரம் என்றால் நூறுலட்சம்சேர்ந்த கோடி என்பது பொருளன்று. கோடி என்பதற்கு நுனி என்று பொருள். கோடிவீடு என்றால் தெருவின் நுனியில் உள்ள வீடு என வழங்குவதைக் காண்க.

‘நம:’, ஸ்வதா, ஸ்வாஹா, வஷட், வெளஷட், பட், ஹும்பட்’ என்ற இந்த ஏழும் மந்திரங்களின் கோடி எனவுணர்க.

ஒரு மருந்தை நோய்களுக்கு ஏற்றவாறு அநுபானங்கள் பலவற்றில் வைத்துத் தருவது மருத்துவ முறை.

லிங்கச் செந்தூரத்தை ஓம நீரில் தந்தால் பேதி நிற்கும். தேனில் தந்தால் சுரம் நிற்கும். இஞ்சி நீரில் தந்தால் பித்தம் நீங்கும். சுக்கு நீரில் தந்தால் வாய்வு தணியும். இவ்வாறு அநுபானத்தை மாற்றி ஒரே மருந்தைத் தந்து நோய்களைத் தணிப்பதுபோல், ஒரு மந்திரத்தை மேல் சொன்ன கோடிகளுடன் கூட்டி உச்சரித்து வெவ்வேறு பயன் பெறுவர்.

தேவ வணக்கம்

அஸ்திர தேவரை வணங்கும்போது.

‘ அஸ்திராய நம:’

என்று கூறவேண்டும். அஸ்திர தேவருக்கு ஒன்றைத் தந்து திருப்தி செய்விப்பதாயின்,

‘ அஸ்ராத்ய ஸ்வதா ’

என்று கூறவேண்டும். அஸ்த்ர தேவருக்கு ஒரு
பொருளை யாகத்தில் தரும்போது,

‘ அஸ்த்ராய ஸ்வாஹா ’

என்று கூறவேண்டும். ஒரு தீமையை விலக்குவ
தாயின்,

‘ அஸ்த்ராய பட் ’

என்று கூறவேண்டும்.

இவ்வாறு கோடிகளை மாற்றி மாற்றி மந்திரங்க
ளுடன் உச்சரித்தால் பல நலன்கள் விளையும். இவை
களின் நுணுக்கங்களை மந்திர நூல் வல்லவரிடம்
கேட்டுணர்க.

எனவே ஏழு கோடிகளுடன் கூடிய பதினொரு
மந்திரங்களுமே பதினொரு திருமுறைகளாகும்.

சிகா மந்திரம்

நம்பியாண்டார் நம்பிக்கு ஒரு நூறு ஆண்டு
களுக்குப்பின் அவதரித்தார் சேக்கிழாரடிகள். இவர்
அருளிச் செய்த திருத்தொண்டர் புராணம் ஸ்ரீ பஞ்
சாட்சரம் போன்ற மகிமையுடையது. ஆகவே பன்
னிரண்டாம் திருமுறையாக அப்போதிருந்த ஆன்றோர்
அமைத்தனர். ஆக திருமுறைகள் பன்னிரண்டாயின.

இப் பன்னிரு திருமுறைகளுள் திருவாசகம்
எட்டாம் திருமுறை எனப் பெறும்.

முன் கூறிய சம்மிதா மந்திரத்தில் எட்டாவது மந்திரம் சிகாமந்திரம்.

நமது உடம்பில் சிரசு மேலானது. அதற்குமேல் இருப்பது சிகை. சிகைக்கு மேல் ஒன்றும் இல்லை. ஆகவே சிகாமந்திரமாக விளங்கும் திருவாசகத்திற்கு மேல் சிறந்த நூல் இல்லை.

இத்தகைய விழுமிய தோத்திரநூல் திருவாசகமாகும்.

கல்லையுங் கனிவிக்கும்

கல்லையுங் கரைக்கும் கனிவுடையது திருவாசகம். கன்னெஞ்சை நன்னெஞ்சாக்கும் பெருமையுடையது.

கண்ணுதற் பெருமான்-மறைகளை யுரைத்த மகாதேவன்-திருவடி நிலமுற வந்தருளி, தனது திருக்கரத்தால் எழுதிய பெருமையுடையது திருவாசகம். இது ஒன்றே திருவாசகத் தனிச் சிறப்பை நனி விளக்கும்.

திருவாசகத்தின் பெருமையை நமது இராமலிங்க அடிகள் கூறுகின்றார் ;—

“வான் கலந்த மாணிக்க வாசகநின் வாசகத்தை
நான்கலந்து பாடுங்கால் நற்கருப்பஞ் சாற்றினிலே
தேன் கலந்து பால்கலந்து செழுங்கனித்தீஞ் சுவை
கலந்தென் ணன்கலந்து உயிர்கலந்து உவட்டாமல் இனிப்பதுவே”

“வாட்டமிலா மாணிக்க வாசகநின் வாசகத்தைக்
கேட்டபொழு தங்கிருந்த கீழ்ப்பறவைச் சாதிகளும்
வேட்டமுறும் பொல்லா விலங்குகளும் மெய்ஞ்ஞான
நாட்டமுறும் என்னில் இங்கு நானடைதல் வியப்பன்றே.

3. வழிகாட்டி

“ எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்து இறந்து இளைத்து, வேறுவேறு குருமார்கள், வேறு வேறு வழியல்லாத வழிகளைக் காட்ட, நன்னெறி விடுத்துப் புன்னெறி அடுத்துப் பல்லாழி காலமாகப் பரிதவிக்கின்ற ஆன்மாக்களாகிய நமக்கு நல்வழி காட்டியாக வந்த மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் நம் பழவினைகள் பாறும் வண்ணம் அருளிச் செய்த சிவானந்தத் தேன் தான் திருவாசகம்.”

மலைப்புறத்தில் வாழுகின்ற மலை வாசி ஒருவன் சென்னையைக் காண விரும்பினான். அவனுடைய நண்பன் ஒருவன் சென்னையில் இருந்தான். அந்த நண்பன் முகவரி,

“ கனகசபாபதி,

நெ. 5, வேதகிரி தெரு,

சிந்தாதிரிப்பேட்டை, சென்னை.”

இதனை எடுத்துக்கொண்டு மலைவாசி புகை வண்டியில் ஏறி எழும்பூர் நிலையத்தில் இறங்கினான்; பெரிய கட்டிடத்தையும் மக்கள் திரளையும் கண்டு மயங்கினான்; புகைவண்டி நிலையத்தைவிட்டு வெளியே வந்தான். ஏறும்பு சாரையிடுவதுபோல் கார்கள் காற்று வேகத்தில் போய்க்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு தயங்கினான். ‘இவர்கள் காரை மெல்ல ஓட்டினால் என்ன? ஏன் இத்தனை வேகமாக ஓட்டுகின்றார்கள்?’ என்று மனதுக்குள் எண்ணினான்.

மலைவாசியின் மனமயக்கம்

எழும்பூரில் இருந்து நேர் கிழக்கில் அரைகல் தொலைவில் உள்ளது சிந்தாதிரிப்பேட்டை என்பதை அவன் உணரவில்லை. வேகமாக வேலைக்குச் சென்று கொண்டிருந்த ஒருவரைப்பார்த்து, 'ஐயா! வணக்கம். நான் கொல்லிமலைப் பக்கம். என் நண்பரைக் காண வந்தேன். சிந்தாதிரிப்பேட்டைக்கு வழி எது?' என்று வினாவினான்.

"ஓய்! வழி தெரியாமல் ஏன் வந்தாய்? வந்த வழியே போ" என்று அவர் கடிந்து கூறிச்சென்றார். மலைவாசி அஞ்சினான். மனம் வருந்தியது. மற்றொரு வனைக் கும்பிட்டு, "ஐயா! சிந்தாதிரிப்பேட்டைக்கு வழி எது?" என்று கேட்டான்.

"ஏனையா வழி தெரியாமல் வந்தாய்? உங்களுக்கெல்லாம் சென்னையில் என்ன வேலை? சீ! போ" என்றான்.

மற்றும் ஒருவனைப் போய் நடுங்கிய மனத்துடன் "ஐயா! சிந்தாதிரிப்பேட்டை எந்தப் பக்கம் உள்ளது?" என்றான்.

"ஏ பட்டிக்காட்டு மட்டிப்பயலே! உனக்கு உதை வேணுமா? உனக்கு வழி சொல்ல எனக்குச் சம்பளம்போட்டு வைத்திருக்கின்றாயா? மண்டுகமே! போடா போ!" என்று கூறிச் சீறி விழுந்தான்.

மலைவாசி நடுங்கிவிட்டான்; உள்ளம் வருந்தினான். “வழி சொன்னால் வாய் முத்தம் சிந்திவிடுமோ? இது என்ன பண்பாடு? நான் ஏன் இங்கு வந்தேன்? தெய்வமே!” என்று ஏங்கினான்.

பின்னர் ஒருவனைப் பார்த்து “ஐயா! நான் கொல்லி மலைப்பக்கம் வசிப்பவன். எனது நண்பர் ஒருவரைக்காண இங்கு வந்தேன். சிந்தாதிரிப்பேட்டைக்கு வழி எது? தயவு செய்து சொல்லுங்கள்” என்று நயந்து கேட்டான்.

குறும்பன் செயல்

“ஐயா! உன்னைக் கண்டால் நல்ல மனிதனைத் தோன்றுகிறது, பரிதாபமாகவும் இருக்கின்றது. இங்கேயுள்ளவர்கள் உனக்குச் சரியான வழி காட்ட மாட்டார்கள். நேரே வடக்கே போ; ஒருத்தர் பேச்சையும் கேளாதே; நேரே கண்ணை மூடிக்கொண்டு எட்டுகல் தூரம் போ. அங்கே ஒரு பணங்காடு வரும். அதற்கு அருகில் உளது சிந்தாதிரிப்பேட்டை. பாவம் நல்ல மனிதன், போய் வா” என்று கூறினான்.

நம்பினான் மலைவாசி

மலைவாசி அவன் பொய்யுரையை மெய்யென்று நம்பினான்; கிழக்கே அரைகல் தொலைவுக்குள் இருக்குஞ் சிந்தாதிரிப்பேட்டையை யறியாமல் வடக்கு நோக்கி விரைந்து நடந்தான். வண்ணாரப்பேட்டையைக் கடந்து தண்டையார்ப்பேட்டையைத் தாண்டி திருவொற்றியூரையும் கடந்து சென்றான். அங்கே

சவுக்க மரங்களும் ஈச்சை மரங்களும் அடர்ந்த இடத்
தையடைந்தான். ஊர் இல்லை. அங்குள்ள சிலரை
நோக்கி, இங்கே சிந்தாதிரிப்பேட்டை எங்குள்ளது?"
என்று கேட்டான்.

“அட அப்பாவியே! சிந்தாதிரிப்பேட்டை இங்கே
ஏது? நேரே தெற்கே போ; எட்டுக்கல் சென்றால்
சிந்தாதிரிப்பேட்டையை யடையலாம். ஒருவர் பேச்
சையும் கேட்காதே; நேரே போ” என்றார்கள்.

“என்ன ஐயா! அங்கே ஒருவர் எட்டுகல் வடக்கே
போ என்றார். நீங்கள் 8 கல் தெற்கே போ என்கின்
றீர்கள். எது உண்மையென்று எனக்குப் புரியவில்லை.
காலுங் கடுக்கின்றது. வயிறு பசிக்கின்றது” என்
ருன்.

“அப்படியா சங்கதி? உன்னை எவனோ ஏமாற்றி
வழியல்லாத வழியைக் காட்டி அலைய விட்டான்
போலும். இந்த ஊரில் வெகுபேர் இப்படிப் பிறரைத்
துன்புறுத்தி இன்புறுகிறார்கள். நீ ஒன்றும் யோசிக்
காமல் தெற்கே போ” என்றார்கள்.

மலைவாசி இதனைக் கேட்டு பெருமூச்சு விட்டான்.
ஆண்டவனே! இதுவும் ஓர் திருவிளையாடலா? என்று
கூறித் தென் திசை நோக்கி நடந்தான்.

இங்ஙனம் வழியறியாது இப்படியும் அப்படியு
மாக அலைந்தான். மனம் குலைந்தான். கால் தேய்ந்தது.
வயிறு தோய்ந்தது. தலை தீய்ந்தது; பொழுதும் சாய்ந்
தது; கண் சுழன்றது; திசை யறியாது திகைத்தான்.

திரும்பவும் புகை வண்டியேறித் தன்னூர் போகலாம் எனில், எழும்பூர் எந்தப் பக்கம் என்று அறியாது மயங்கினான். பசி காதடைத்தது; காலை தொடங்கி மாலை வரை அலைந்த அவன், மதி கலங்கி நின்றான்.

கருணைக் கடல்

கந்தசுவாமி கோயிலுக்கு வழிபாட்டுக்குச் செல்லும் ஓர் அன்பர் அவ்வழியே சென்றார். திருநீறும் உருத்திராக்கமும் தரித்து கருணை நிறைந்த முகத்துடன் செல்லும் அவரை நோக்கி, “ஐயா! வணக்கம். நான் மலைவாசி. சிந்தாதிரிப்பேட்டைக்குப் போக வேண்டும்; காலையிலிருந்து வழியறியாது அலைகின்றேன். கருணை செய்து வழி சொல்லுங்கள்” என்றான். கிணற்றில் இருந்து பேசுகிறவன் குரல்போல் இருந்தது. வாடி வதங்கி நின்ற அவனைக் கண்ட அன்பர் திருவுள்ளம் இரங்கினார்.

தெய்வம் வழி காட்டும்

“ஐயா! வருந்தற்க. உனக்குச் சிந்தாதிரிப்பேட்டைக்கு நான் வழி சொல்லமாட்டேன். ஏன் எனில் நான் கூறிய வழியே உன்னால் செல்ல இயலாது. நீ மதி மயங்கி இருக்கின்றாய். நான் ஒருவழி காட்டினால் நீ ஒரு வழி போவாய்; அலைந்ததுதான் மிச்சம். நான் உன்னை அழைத்துக்கொண்டு போய் குறிப்பிட்ட இடத்தில் உன்னைச் சேர்க்கிறேன் வா; உனக்கு வழி காட்டினால் தெய்வம் எனக்கு வழிகாட்டும்; மக்களுக்குச் செய்கின்ற சேவையே தெய்வப் பணி. நான் கந்தசுவாமி கோயிலுக்குச் சென்றுகொண்டிருந்தேன்.

ஒரு மணி நேரம் கழித்துச் சென்று சுவாமி தெரிசனை செய்வேன். அதனால் ஒன்றும் குற்றமில்லை. இங்கிருந்து ஒண்ணரைக் கல் தொலைவில் உளது சிந்தாதிரிப் பேட்டை. என்னுடன் வா! நீ போகவேண்டிய இடத்தைச் சொல். அங்கேயே உன்னைச் சேர்க்கின்றேன்” என்று அன்பு ஒழுக இன்னுரை பகர்ந்தார்.

மலைவாசியின் மனம் குளிர்ந்தது. “அண்ணா! நீங்கள் எனக்காகச் சிரமப்படக்கூடாதே” என்றான்.

“குற்றமில்லை வா. ஒருவருக் கொருவர் உபகாரம் புரிய வேண்டும். ‘பரோபகாரார்த்தம் இதம் சரீரம்’ என்று சாத்திரம் கூறுகின்றது. வா போகலாம்” என்றார்.

வயிறும் நிறைந்தது ; வழியும் புரிந்தது !

மலைவாசியின் கையிலுள்ள சீட்டை வாங்கிப் பார்த்தார். ‘ஓ! இவர் எனக்குத் தெரிந்தவர்தான்!’ என்றுகூறி அவனை அழைத்துச் சென்றார். வழியில் ஒரு ஓட்டலில் அவனுக்கு வயிறு நிறைய உணவை வாங்கித் தந்து உண்பித்தார். இனிய உரைகளால் அவன் செவியை நிரப்பினார், அன்பாக அழைத்துச் சென்றார்.

“அப்பா! இதுதான் சிந்தாதிரிப்பேட்டை. இதோ வந்துவிட்டோம். இது வேதகிரி தெரு, இந்த வீடு தான் 5-ம்நெம்பர். அதோ உள்ளே சிவப்பாக கழுத்தில் சிறிது கறுப்பாகத் தென்திசை நோக்கி அமர்ந்துள்ளாரே அவர்தான் கனகசபை. இனி நான் வரட்டுமா?” என்று கூறினார்.

நன்றியுணர்வு

மலைவாசி “நல்லது போய் வர்ருங்கள்” என்று கூறுவான்? அவன் உள்ளத்தில் நன்றியுணர்வு பொங்கி வழிந்தது. கண்ணீர் துளிர்ந்தது; அன்பு கனிந்தது. “கருணையுருவாய் அருளாளரே! நான் தங்கட்கு எனது நன்றியை என்ன வார்த்தையால் கூறுவேன்? மொழியேயில்லை. ஆ! ஆ! என்ன கருணை! என்ன பரிவு! எழுமையும் நன்றி பாராட்டக் கடமை பூண்டுளேன். பலகோடி வணக்கம். தருணத்தில் பயன் கருதாது உபகரித்த தங்கட்கு என் உள்ளம் நிறைந்த நன்றி. சென்னி சாய்ந்த வணக்கம். ஒருபோதும் மறவேன். எண்ணிறந்த நன்றி” என்று வாய் குழறிக் கூறினான்.

ஆன்மாவின் வழிகாட்டி

இப்போது அன்பர்கள் கவனியுங்கள். காலே தொடங்கி மாலைவரை அலைந்த ஒருவனுக்கு வழிகாட்டிய அன்பர்க்கு அம் மலைவாசி இத்தனை நன்றி கூறினான்.

“புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப் பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகி கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய் வல்லகர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச் செல்லா அநின்றஇத் தாவர சங்கமத்துள் எல்லாப் பிறப்பு”

பிறந்து இறந்து, இறந்து பிறந்து இளைத்து வேறு வேறு குருமார்கள் வேறுவேறு வழியில்லாத வழி களைக் காட்ட நன்னெறி விடுத்துப் புன்னெறியடுத்து

பல்லாழி காலமாகப் பரிதவிக்கின்ற ஆன்மாக்களாகிய நமக்கு, வழிகாட்டியாக வந்து, மாணிக்க வாசக சுவாமிகள், பயன் கருதாது, பரம கருணையுடன் “நல்ல சிந்தைகள் (அத்ரி-மலை) மலைபோல் குவிந்த சிந்தாதிரிப்பேட்டையில், நான்கு வேதங்களாகிய வேதகிரித் தெருவில், பஞ்சாக்கரமாகிய ஐந்தாம் நெம்பர் வீட்டில் கனசபையில் நடிக்கின்ற கண்டங்கரியராகிய சிவபெருமான் இதோ பார்! அவனை அடைய வழி இது. நமச்சிவாய வாழ்க! நாதன் தாள் வாழ்க” என்று அறிமுகப்படுத்தி, முத்தி நெறி அறியாத மூர்க்கரோடு முயங்காமல், பத்தி நெறி அறிவித்துப் பழவினைகள் பாரும் வண்ணம் சிவமூர்த்தியைக் காட்டி அமுத வாக்காகிய திருவாசகத்தை ஊட்டிய மணிவாசக சுவாமிகட்கு நாம் என்ன வகையில் எந்த மொழியில் நன்றி கூறுவது? ஒருமுறை இருமுறை நன்றி கூறினால் போதுமா?

சிவநெறி செல்க

எனவே மணிவாசகப் பெருமானை மறவாது மனத்தில் இருத்தி அவர் சரண கமலங்களை வணங்குதல் வேண்டும். அவர் நமக்குத் தந்தருளிய திருவாசகத் தமிழ் மறையை இடையருது வாசிக்க வேண்டும்; பூசிக்கவேண்டும்; வாசிப்பவர்களை நேசிக்கவேண்டும்.

அவநெறி செல்லாது சிவநெறி சென்று உய்ய வேண்டும்.

4. ஆற்றேன்

உடம்பு என்பது நாமன்று; பழவினைக் கேற்ப
நாம் சுமக்கும் கட்டை அது; சாறு நீக்கிய கரும்
புச்சக்கை; தோலினால் மூடிய புண்; இதனைச்
சுமந்து திரிவது ஆற்றொணாத துன்பம்; சிவபோ
கத்தைப் பெற இந்த உடம்பைப் பயன்படுத்து
வதே இன்பம்; அந்தநெறியை நமக்கு உணர்த்
துகிறது திருவாசகம்.

தன்னை யறிந்தவனே தத்துவ ஞானியாகின்றான்.
தன்னையறிந்தவன் தலைவனையும் அறிகின்றான். எதனை
எதனையோ ஆராய்கின்றார்கள்; கடலை யாராய்கின்றா
ர்கள்; வாளை ஆராய்கின்றார்கள்; மலையை யாராய்கின்
றார்கள். ஆனால் தன்னைப்பற்றி ஆராயத் தெரியவில்லை.
திருமூலர் கூறுகின்றார்,

“தன்னை யறியத் தனக்கொரு கேடில்லை
தன்னை யறியாமல் தானே கெடுகின்றான்
தன்னை யறியும் அறிவை யறிந்தபின்
தன்னையே அர்ச்சிக்கத் தானிருந் தானே”

“என்னை யறிந்திலன் இத்தனை காலமும்
என்னை யறிந்தபின் ஏதும் அறிந்திலேன்
என்னை அறிந்திட் டிருத்தலும் கைவிடா
தென்னையிட் டென்னை உசாவுகின்றானே”

இந்த உடம்பையே தான் என்று எண்ணி மயங்கு
வோர் பலர்; “நான் இளைத்துவிட்டேன்! நான் கனத்

துக்கொண்டேன்” என்று கூறுகின்றனர். இந்த உடம்பு நல்வினை தீவினையின் காரணமாக இறைவன் தந்த ஒரு கனமான சட்டை.

‘நட்டு’ கழன்றது

ஒரு முதலாளி தன்னிடம் பஸ் ஓட்டும் டிரைவரைப் பார்த்து “ஏன் தாமதமாக வந்தாய்?” என்று கேட்டார். அந்த டிரைவர், “ஆரூவது மைலில் எனக்கு ஒரு ‘நட்டு’ கழன்றுவிட்டது” என்றான். அவனுக்கா ‘நட்டு’ கழன்றுவிட்டது? அவன் ஓட்டுகின்ற பஸ்ஸுக்குத்தானே! கழன்றுவிட்டது. அந்நியமான பஸ்ஸை அந்நியமாகப் பாவித்து “எனக்கு நட்டுப் போய்விட்டது” என்றான். அதுபோல் நமது சட்டையாகிய உடம்பு இளைத்துவிட்டால், ‘நான் இளைத்துவிட்டேன்’ என்கிறார்கள்.

‘நாம் என்பது எது?’

மண், புனல், தீ, காற்று, வெளி என்ற ஐம்பெரும் பூதங்களும் நாமன்று; செவி, கண், நாசி, வாய், மெய் என்ற பொறிகள் நாமன்று; சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்ற ஐம்புலன்கள் நாமன்று. மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்ற அந்தக் கரணங்கள் நாமன்று. பின்னர் நாம் என்பது எது?

தாயுமானார்க்கு மௌன குரு உபதேசிக்கின்றார்:

“பாராதி பூதம் நீயல்லே உன்னிப்

பார் இந்திரியம் கரணம் நீயல்லே

ஆராய் உணர்வு நீ என்றான்—ஐயன்

அன்பாய் உரைத்தசொல் ஆனந்தம் தோழி”

எனவே இவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து அறி
கின்ற அறிவுதான் நாம். இந்த உடம்பு நாமன்று.

உடம்புக் கட்டை

திருடுகின்ற துடுக்கான மாட்டுக்கு ஒரு கட்டை
யைக் கயிற்றால் கட்டி அதன் கழுத்தில் தொங்கவிடு
வார்கள். அந்த மாடு அக்கட்டையைச் சுமந்து
கொண்டு அலையும்.

அதேபோல் நாம் செய்த தீவினை நல்வினைக்கு
ஏற்ப இந்த உடம்பான கட்டை நமக்கு அளிக்கப்
பட்டது.

‘அறம் பர்வம் என்னும் அருங்கயிற்றால் கட்டி’
என்பது திருவாசகம்.

இந்த உடம்பு மிகுந்த கனமுள்ளது. நெடுங்
காலமாக நாம் சுமந்து அலைகின்றோம். இந்த உடம்பு
வந்ததன் பயனாக உடம்புக்குள் உள்ள உத்தமனைக்
கண்டு பிறவியின் பயனைப் பெற்றுவிட வேண்டும்.
அப்பயனைப் பெறுது வீணே இந்த உடம்பைச் சுமந்து
அலைதல் அறிவுடைமையாகாது.

இந்த உடம்பை நாம் சுமக்கவில்லையானால் நான்கு
பேர் சேர்ந்து சுமக்க வேண்டும். அந்த நால்வரும்
சிறிது நேரந்தான் சுமப்பர்.

உடம்பு உள்ளபோதே உடம்பினாலாய் பயனைப்
பெற்றுவிட்ட உத்தம ஞானிகள் இந்த உடம்புடன்
வாழ்வதை விரும்புவதில்லை. உடம்பு நீங்குவதைப்
பற்றியும் கவல்வதில்லை.

உடம்பும், கரும்பும்

கரும்பை ஒரு ஆண்டு முழுவதும் உழைத்துப் பயிரிட வேண்டும். அங்ஙனம் வளர்த்து வெட்டிய கரும்பை ஆட்டிச் சாறு எடுத்து சர்க்கரைக் கட்டியைப் பெற்றபின் சாறு நீங்கிய சக்கையை எரிக் கின்றபோது, “என் கரும்பு எரிகின்றதே” என்று யாரும் வருந்தமாட்டார்கள். அதுபோல கரும்பினைய இந்த உடம்பை வருத்தி உடம்பாலாகிய சிவபோகத் தைப் பெற்றுவிட்ட பெரியோர் உடம்பு நீங்குவது பற்றி வருந்துவதில்லை.

“கரும்பாட்டிக் கட்டி சிறுகாலைக் கொண்டார்
தரும்பெழுந்து வேங்கால் துயராண் டுழுவார்
வருந்தி யுடம்பின் பயன்கொண்டார் கூற்றம்
வருங்கால் பரிவ திலர்”

என்பது நாலடி.

உடலின் இயல்பு

இந்த உடம்பு புண்மயமானது; மலசலம் நிறைந்தது; ஒன்பது வாயில்களிலும் மலம் வழியக் கூடியது.

“மலஞ் சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிலை”
என்பது திருவாசகம். புண்களையும் புழுக்களையும் தோலினால் போர்த்து மூடி வைத்துள்ளது.

“புறந்தோல் போர்த்த தெங்கும் புழுவழுக்கு மூடி”
—திருவாசகம்.
அசத்தமும் நோயும் புழுக்களும் நிறைந்த உடம்பு.

“தோலெலும்பு சீநரம்பு பீனைதுன்று கோழை பொங்கு
சோரிபிண்டமாயுருண்டு வடிவான
தூலபங்க காயம்வம்பி லேசுமந்து நான்மெலிந்து
சோருமிந்த நோயகன்று துயராத்”
என்று கூறுகின்றார் அருணகிரிநாதர்.

இந்த உடம்புடன் நெடுங்காலம் இருக்கவேண்
டும் என்று நாம் ஆசைப்படுகின்றோம். இது அறி
யாமை.

ஆற்றெனத் துன்பம்

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் இந்த உடம்புடன்
இருப்பது பற்றி மிகவும் வருந்துகின்றார்; வெறுக்
கின்றார்.

“ஆற்றேன்” என்கின்றார். ‘ஆற்றேன்’ என்ற
சொல்லுக்குப் ‘பொறுக்கவில்லையே’ என்பது
பொருள். தாங்க முடியாத வேதனையைக் குறிக்
கின்ற சொல் ‘ஆற்றேன்’ என்பது.

அப்பர் சுவாமிகளை மிகக்கொடிய சூலைநோய்
பற்றியது. குடர் சுருண்டு வடவைக்கனல்போல்
வாட்டியது. அந்த வெப்ப நோயை என்னால் தாங்க
முடியவில்லையே என்று அப்பெருமான் வருந்தி இறை
வனிடம் முறையிடுகின்றபோது, இந்த ‘ஆற்றேன்’
என்ற சொல்லைக் கூறுகின்றார்.

“குடரோடு துடக்கி முடக்கியிட ஆற்றேன்”

இனி ஓளவையாரும் பொறுக்க முடியாத நோய்
கொடிது என்று கூறுகின்ற இடத்து இந்தச் சொல்லை
எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

“அதனினுங் கொடிது ஆற்றெனாக் கொடுநோய்”!

இத்தகைய கொடுமையைப் பொறுக்க முடியவில்லையே என்று கூறும் சொல் ‘ஆற்றேன்’ என்பது.

அந்தச் சொல்லை இங்கே கூறுகின்றார் மாணிக்கவாசகர்.

இந்த உடம்புக்குள் என்னால் இருக்கமுடியவில்லையே என்று இரங்கி உரைக்கின்றார்.

வேற்று விகார விடக்குடம்பின் உட்கிடப்ப ஆற்றேன்”
(விடக்கு—மாமிசம்)

புண் மயமான பொல்லாத உடம்புக்குள் கிடப்பதற்கு வருந்துவது ஆன்றோர் இயல்பு. இதனை விடாப்பிடியாக வைத்துக்கொண்டு மகிழ்கின்றோம் நாம். நமது இயல்புக்கும் ஆன்றோர் இயல்புக்கும் எத்தனை தூரம்.

எனவே அறிவுடையவர்கள் இந்த உடம்புடன் நெடுநாட்கள் இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணாமல், இந்த உடம்பினால் ஆய பயனாகிய சிவபோகத்தைப் பெற்று உய்ய வேண்டும். அந்த நெறியை நமக்குக் காட்டி உதவுகின்ற நூல் திருவாசகம்.

5. சோரன்

“பொருள் திருடும் கள்ளனை நாமறிவோம். ஆனால் ‘உள்ளங்கவர் கள்வனை’ நாம் உணர் முடியவில்லை; முயன்றாலும் அவன் மறைந்து விடுகிறான். அவன் சோரம் புரியாது தங்கும் இடம் ஒன்று உண்டு. அதுதான் சிவஞானம் பெற்ற திருவாளர் உள்ளம்.” என இக்கட்டுரை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

நம்மிடம் உள்ள பொருளை நாம் அறியாதபடி கொள்ளை கொள்பவனைக் ‘கள்ளன்’ என்றும் சோரன் என்றும் கூறுகின்றோம். உலகிலே கள்ளர்கள் பலர் இருக்கின்றார்கள்.

மேலும் கள்ளன் நம் கண்களுக்குத் தெரியாத வண்ணம் ஒளிந்திருப்பான். ஒளிந்திருந்தால்தானே களவு செய்யமுடியும்?

சிவபெருமான் ஒரு பெரிய கள்ளன். அப்பெருமான் ஒளிமயமானவன். ஆனால் மறைந்திருக்கிறான். “மறைய நின்றான். மாமணிச் சோதியான்” என்கின்றார் அப்பரடிகள்.

இக்கள்ளன் காசு பணம் திருடமாட்டான். உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்கின்ற கள்ளன். “உள்ளங்கவர் கள்வன்” என்பது திருஞானசம்பந்தர் திரு வாக்கு.

இத்திருடன் எங்கும் நிறைந்திருக்கின்றான். ஆனால் காண முடியவில்லை. ஒவ்வொரு உயிரிலும் ஒளிந்திருக்கின்றான்.

‘வந்தி’யின் கூலியாள்

மதுரையை அழிக்கின்ற வேகத்தில் வைகையாற்றில் பெருவெள்ளம் வந்தது. எல்லோருக்கும் அதன் கரையை உயர்த்த அரசன் கட்டளையிட்டான். ‘வந்தி’ என்ற நரை முதாட்டிக்குக் கூலியாளாகச் சொக்கலிங்கப் பெருமான் வந்தார். வந்தவர் ஒழுங்காக வேலைசெய்யவில்லை. மற்றவர்களும் வேலை செய்யாத வண்ணம், ஆடல் பாடல் புரிந்து அவர்கள் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து கொண்டார். அரிமர்த்தன பாண்டியன் பார்வையிட வந்தான்.

“ஏன் இந்தப் பங்கு அடைபடவில்லை? இது யாருடைய பங்கு?” என்று சீற்றத்துடன் கேட்டான். “இது வந்தியின் பங்கு; வந்தி ஒரு ஆளை அனுப்பினான். அவன் ஆடுவதும் பாடுவதுமாக இருக்கின்றான். வேலை செய்யவில்லை” என்றார்கள் அரசனுடைய ஏவலர்கள். “எங்கே அவன்?” என்றான் பாண்டியன்.

மன்னனுடைய சீற்றத்தைக்கண்ட பரிசனங்கள் அஞ்சி கூலியாளாக வந்த ஆண்டவனை இழுத்துக் கொண்டு வந்து காட்டினார்கள். இந்தச் செய்தியைக் கூறுகின்றார் பரஞ்சோதி முனிவர்.

“வள்ளல் தன் சீற்றங் கண்டு மாறுகோல் கைய
தள்ளருஞ் சினத்த ராகித் தடக்கைதொட் டிழுத்து
வந்து

உள்ளொடுபுறங்கீழ் மேலாய் உயிர் தொறும் ஒளித்து
நின்ற
கள்வனை இவன்தான் வந்திக்காளெனக் காட்டி நின்றார்.”
ஒளித்திருக்கின்ற அவ்வொருவனை நாம் எப்படி
யாவது கண்டுபிடிக்க வேண்டும். கண்டு பிடிக்க
முயலுதல் வேண்டும்.

மாணிக்கவாசகர் அம்முயற்சியில் ஈடுபடுகின்றார்;
நம்மையும் அதில் ஈடுபடவைக்கின்றார்.

மறையும் திறம்

இறைவன் எப்படி ஒளிந்திருக்கின்றான் என்று
மணிவாசகர் திருவண்டப்பகுதியில் திருவாய் மலர்ந்
தருளுகின்றார்,

“திசைமுகன் சென்று தேடினர்க் கொளித்தும்
முறையுளி யொற்றி முயன்றவர்க் கொளித்தும்
ஒற்றுமைகொண்டு நோக்கும் உள்ளத்
துற்றவர் வருந்த உறைப்பவர்க் கொளித்தும்
மறைத்திறம் நோக்கி வருந்தினர்க் கொளித்தும்
இத் தந்திரத்திற் காண்டும் என்றிருந்தோர்க்கு
அத் தந்திரத்தின் அவ்வயின் ஒளித்தும்”

பிரமதேவன் தேடியும், முறையுடன் தேடி
முயன்றவர்க்கும் அவன் ஒளித்திருக்கிறான். ஐம்
புலன்களை ஒடுக்கி மலைகள் தோறும் போய். எல்லா
வற்றையும் துறந்து உடம்பு உலர்ந்து தவம்
புரிவோர்க்கும் ஒளித்திருக்கின்றான்.

“ஐம்புலன் செலவிடுத் தருவரை தொறும்போய்த்
துற்றவை துறந்த வெற்றியிராக்கை
அருந்தவர் காட்சியுள் திருந்த ஒளித்தும்
ஒன்றுண்டில்லை யென்றறி வொளித்தும்”

ஒரு பொருள் உண்டு, இல்லை என்று ஐயுறு
வார்க்கும் ஒளித்திருக்கின்றான்.

“ஒன்றுண்டில்லை யென்றறி வெளித்தும்” என்
கின்றார்.

காணில் உடன் கட்டுங்கள்

ஆ! ஆ! இவ்வண்ணம் ஒளிக்கின்ற சோரன்
இதோ! இவனை விடக்கூடாது. இச் சோரனைக் கட்
டுங்கள். இத்திருடனுடைய கால்களைப் புதிய மலர்
மரலையால் கட்டுங்கள்.

“பண்டே பயில்தொறும் இன்றே பயில்தொறும்
ஒளிக்கும் சோரனைக் கண்டனம்
ஆர்மின் ஆர்மின் நாண்மலர்ப் பிணையவின்
தாள் தளையிடுமின்”

விட்டுவிட்டால் பின்னர் இச்சோரன் அகப்படமாட்
டான். சுற்றி வளைத்துக் கொள்ளுங்கள்; குழ்ந்து
கொள்ளுங்கள்; போய்விடுவான். போகவிடாமல்
தொடருங்கள்; விடாதீர்கள்; பற்றுங்கள்; என்று
கூறி மிக மிக எச்சரிக்கையாக முயன்றவர்க்கும்
உடனே தோன்றுகின்றாப்போல் தோன்றி அவன்
ஒளித்துக்கொண்டான்.

“சுற்றுமின் குழ்மின் தொடர்மின் விடேன்மின்
பற்றுமின் என்றவர் பற்று முற்றொளித்தும்”

உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி

இவ்வண்ணம் ஒளிக்கின்ற:சோரனாகிய சிவபெரு
மான் அளவற்ற அன்பால் உருகி உருகி ஏத்திய

மாணிக்கவாசகரை, அறைகூவி அழைத்து வலிதில் ஆட்கொண்டருளினான்.

“அறைகூவி ஆட்கொண்டருளிய

.....

தடக்கையின் நெல்லிக் கனியெனக் காயினன்”

இவ்வாறு இறைவன் மணிவாசகருக்கு உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தோன்றி, அவர் உடம்பெல்லாம் தேங்கவும், மயிர்க்கால் தோறும், அந்த ஆனந்தத்தேன் வெளிப்படுமாறும் செய்தான்.

“வாக்கிறந் தழுத மயிர்க்கால் தோறும்
தேக்கிடச் செய்தனன்”

“அற்புத மான அமுத தாரைகள்
எற்புத் துளை தொறும் ஏற்றினன்”

இறைவன் தன்னை நினையாதார்க்கு ஒளித்திருப்பான்; ஆனால் ஒளிமயமானவன்.

“ஓராதார் உள்ளத்து ஒளிக்கும் ஒளியானே”

சோரம் செய்யாத இடம்

பல கோடி கற்பங்கள் வரை நெருப்பின் நடுவில் ஊசியின்மீது காலை ஊன்றி அழகு நீங்கவும், உணவு இன்றி, உறக்கம் இன்றியும், உடல்மெலிந்து, எலும்பு தோன்றவும், மெய், வாய், கண், நாசி, செவி, என்ற ஐட்பொறிகளை அவித்து நின்றவர்க்கும், இறைவன் ஒளித்திருக்கின்றான். வேதங்களுக்கு ஒளித்தும் யோக நெறியில் நெடுங்காலம் நின்ற முனிவர்கட்கும் ஒளித்திருக்கின்றான். தேவர்கட்கும் ஒளித்திருக்கின்றான். உயர்ந்த ஞானத்தில் ஞானமாய்

நின்ற அவன் சிவஞானம் பெற்ற திருவாளர் உள்ளத்
தில் கலந்து நின்று காட்சி தருகின்றான்.

“கற்பங்கள் பலகோடி செல்லத் தீய
கனலினடு ஓசியின்மேற் காலை யூன்றிப்
பொற்பற மெய் யுணவின்றி யுறக்க மின்றிப்
புலர்ந்தெலும்பு புலப்படவைம் பொறியை யோம்பி
நிற்பவருக் கொளித்துமறைக் கொளித்து யோக
நீண்முனிவர்க் கொளித்தமரர்க் கொளித்து
மேலாஞ்
சிற்பதத்திற் சின்மயமாய் நிறைந்து ஞானத்
திருவாள ருட்கலந்த தேவ தேவே.

6. ஆ கு ம் வ ழி

(திருச்சதகம்)

“சிவனை நோக்கிச் செல்வது ‘ஆகும் வழி’ இமயமனை நோக்கிச் செல்வது ‘சாகும் வழி’. ஆகும் வழியிற் செல்வதாக நினைத்துக்கொண்டு சாகும் வழியிற் செல்வோர் பலர் உண்டு. அது தவறு. ஆகும் வழி ஆறு உண்டு; அந்த வழிகள் யாவை” என விளக்குகிறது இக் கட்டுரை.

நமக்கு இரண்டு வழிகள் இருக்கின்றன. ஒன்று ஆகும் வழி; மற்றொன்று சாகும் வழி.

ஆகும் வழி வடக்கு நோக்கிச் செல்வது; சாகும் வழி தெற்கு நோக்கிச் செல்வது. வடக்கே சிவபெருமான் வீற்றிருக்கின்றார். தெற்கே இயமன் இருக்கின்றான். சிவனை நோக்கிச் சென்றால் கிடைப்பது அவருடைய சரணம். இயமனை நோக்கிச் சென்றால் கிடைப்பது மரணம்.

நாம் அதிக நேரம் தெற்கே நோக்கித்தான் பிரயாணம் புரிகின்றோம். சில விநாடி நேரம், அதுவும்கூட சரியில்லாமல் வடக்கு நோக்கிப் பிரயாணம் புரிகின்றோம்.

“ஆகும் வழி எது? சாகும் வழி எது” என்று இப்போது நினைவு கூர்வோம்.

சிவத்தைப் பேணி தவத்தைச் செய்வது ஆகும் வழி. அவநெறி சென்று வெறும் பொழுது போக்கு வது சாகும் வழி.

வடக்கும் தெற்கும்

சிலர் வடக்கே போகும் இரயிலில் ஏறிக்கொண்டு நாம் “வடக்கேதான் போகின்றோம்” என்று கருதலாம். அவர்கள் உடம்பு வடக்கே நோக்கிப்போனாலும், சிந்தையும், செயலும், சொல்லும் தெற்கு நோக்கித்தான் செல்கின்றன.

தெற்கே நோக்கி ஒரு இரயில் போய்க்கொண்டிருக்கின்றது. மணிக்கு 10 மைல் வேகத்தில் ரயில் ஓடுகின்றது. ரயிலுக்குமேல் நீளமான தண்ணீர் இரப்பர் குழாய் இருந்தது. அதன்மீது ஒரு சிற்றெறும்பு. தெற்கே நோக்கி ஓடுகின்ற இரயிலின் மீது முதல்வண்டிக்கு மேல் உள்ள அந்த நீண்ட நீர்க்குழாயின்மீது ஏறும்பு வடக்கு நோக்கி மெல்ல அசைந்து போகத் தொடங்கியது. அது ‘இப்போது நாம் வடக்கு நோக்கிப் போகின்றோம்.’ என்று நினைக்கின்றது. அது வடக்கு நோக்கிச் சென்றாலும், ரயில் தெற்கு நோக்கிப் போவதனால் ஏறும்பின் பிரயாணம் தெற்கேதான் போகின்றது. அதுபோல் நாம் சதா வேறு பல அவத்தொழிலும், அவச்சொற்களும், அவச் சிந்தனைகளும் உடையவர்களாக இருப்பதனால் நமது பிரயாணம் தெற்கு நோக்கித்தான் செல்கின்றது.

“அவமாயை கொண்டுலகில் விருதா அலைந்துமலும்
அடியேனை அஞ்சலென வரவேணும்”

என்கின்றார் அருணகிரிநாதர்.

இனி அங்ஙனம் போகாமல் நமது பிரயாணத்தை வடக்கே திருப்பவேண்டும். அதற்குரிய வழி வகைகளை நன்றாக எடுத்து நமக்கு உபதேசிக்கின்றார் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள். பரிபூரணக் கருணையால் உலகிலுள்ள உயிர்கள் உய்யும்பொருட்டு வற்புறுத்திக் கூறி அருள்கின்றார். ஆறு-வழி. ஆம்-ஆகும். ஆகும் வழி.

ஆறு வழிகள்

பெருமானே! அடியேன் ஆகும் வழியாக 1. உனது திருவடியை நினைந்து உள்ளம் குழைய வேண்டும். 2. மனம் தழலிடைப்பட்ட மெழுகுபோல் உருகவேண்டும். 3. நல்ல மலர்களை எடுத்து மாலை யாகத் தொகுத்துத் துதிக்க வேண்டும். 4. உனது புகழை இனிது ஓதவேண்டும். 5. தேவாதி தேவனாகிய உன்னுடைய திருக்கோயிலைக் கூட்டவேண்டும்; மெழுகவேண்டும். 6. ஆனந்த மிகுதியால் ஆடவேண்டும்.

இந்த ஆறு செயல்களும் ஆகும் வழியாகும்.

“ஆமாறுன் திருவடிக்கே அகங்குழையேன் அன்புருகேன்
பூமாலை புனைந்தேத்தேன் புகழ்ந்துரையேன் புத்தேளிர்
கோமான் நின் திருக்கோயில் தூகேன் மெழுகேன்
கூத்தாடேன்”

எல்லாம் எதிர்மறை முகத்தால் கூறுகின்றார். அகங்குழையேன் என்றால் அகங்குழைய வேண்டும் என்பது பொருள்.

“ஆடுகின் றிலை, கூத்துடையான் கழற்கு
 அன்பிலை என்புகிப்
 பாடுகின்றிலை, பதைப்பதும் செய்கிலை,
 பணிகிலை பாதமலர்
 குடுகின்றிலை, குட்டுகின்றதுமிலை துணையிலி பிணை
 நெஞ்சே!
 தேடுகின்றிலை தெருவுதோறலறிலை செய்வதொன்
 றறியேனே”

என்ற திருப்பாடலும் இதே கருத்தில் எழுந்தது.
 “ஆடுகின்றிலை” என்பதனை ஆடவேண்டும் என்று
 கொள்ளவேண்டும்.

மனைவியையும், மக்களையும், அழிகின்ற பணத்
 தையும் நினைந்து நினைந்து உருகுகின்றோம். உயிர்க்கு
 என்றென்றும் துணையாக நின்று உபகரிக்கின்ற அருந்
 துணையார்கிய இறைவனை நினைந்து உருகவேண்டாமா?

திருவடிக்கே அகங்குழைதலும் அன்பால் உருகு
 தலும் மனத்தின் செயல்; வாழ்த்துதலும் புகழ்ந்
 துரைத்தலும் வர்க்கின் செயல்; பூமலை புனைதலும்
 கோயிலைக் கூட்டி மெழுகுதலும், கூத்தாடுதலும்
 காயத்தின் செயல். எனவே மன வாக்கு காயத்தால்
 சிந்தித்தும், வாழ்த்தியும் வந்தித்தும் உய்யவேண்டும்.

இங்ஙனம் உய்ய நெறி யறியாது நாம் சாகும்
 வழிக்கே மிக்க விரைவில் போகின்றோம்.

சாம்—சாகும்; ஆறு—வழி; சாமாறு—சாகும்வழி.

‘சாமாறே விரைகின்றேன் சதுராலே சார்வானே.’

சாகும் வழியைப் பற்றி ஒன்றும் விளக்கம் தரவில்லை. ஆகும் வழிக்குத்தான் விளக்கம் கூறினார். சாகும் வழியைப் பற்றிச் சொல்லக்கூட சுவாமிகளுக்கு மனம் வரவில்லை.

“விரைகின்றேன்” என்ற சொல்லைக் கவனியுங்கள். மலையிலிருந்து உருளுகின்ற ஒருவன் எத்துணை வேகமாக உருளுவானோ அத்துணை வேகமாக நாம் சாகும் வழியில் சென்று கொண்டிருக்கிறோம்.

நினைக்கும்போதே நெஞ்சம் வெடிக்கின்றது. எத்துணை உருக்கமாகப் பாடுகின்றார். அத்திருவாசகத்தின் முழு உருவம் அடியில் வருமாறு :—

ஆமாறுஉன் திருவடிக்கே அகங்குழையேன்,
அன்பருகேன்
புமாலை புனைந்தேத்தேன் புகழ்ந்துரையேன்; புத்
தேளிர்
கோமான்! நின்திருக்கோயில் தூகேன் மெழுகேன்
கூத்தாடேன்
சாமாறே விரைகின்றேன் சதுராலே சார்வானே.

7. இரண்டுமில்லை

(திருச்சதகம்)

மாணிக்கவாசகப் பெருந்தகை, சிந்தனையை இறைவனுக்கே ஆக்கிக் கொண்டார். அந்தக் கரணங்களையும் பொறி புலன்களையும் ஆண்டவனுக்கு அடிமையாக்கியபின், இறைவன் வெளிப்பட்டுத் தோன்றி, அருள் மைந்தனை ஆட்கொண்டார்; அதனால் தமக்கு இன்பம் துன்பம் என்ற இரண்டும் இல்லாமல் போயின என்கிறார் மாணிக்கவாசகர். அவரது வாக்கமுதை நயமுற விளக்குகிறது இக்கட்டுரை.

எல்லாம் இரண்டு

உலகத்திலே எல்லாம் இரட்டை இரட்டைகளாகவே அமைந்திருக்கின்றன; இன்பம் துன்பம். வெய்யில் நிழல்; ஆக்கம் நீக்கம்; வெப்பம் தட்பம்; போக்கு வரவு; இறப்பு பிறப்பு; நீனைப்பு மறப்பு; இரவு பகல்; நன்மை தீமை; புண்ணியம் பாவம்; புகழ் இகழ்; மதிப்பு அவமதிப்பு; இவ்வாறு எல்லாம் இரட்டை இரட்டையாகவே அமைந்துள்ளன. இந்த இரட்டை தோன்றாமல் இருப்பது அருள் வாழ்வு.

இருள் வாழ்வில் இவை தோன்றும்; அதனால் விளைகின்ற அல்லலும் பல.

இறைவன் நம்மை ஆட்கொள்ளும் அருட்டிறம்

ஒரு பெரிய கோடச்சுரர்; அவருடைய மகன், பரம காலிகளாகிய குடியன், தடியன், வெறியன், மடையன், அசடன்களுடன் கூடித் திரிகின்றான்; அந்தக் காலிகள் சொன்னபடி கேட்கின்றான். தனது பெருந்தன்மையை நினைக்கவில்லை. குடியன் தடியன் களுக்கு அடிமையாகி, அவர்கள் கைப் பம்பரமாகச் சுழல்கின்றான்; தந்தை இது கண்டு வருந்துகின்றார். தன்னிடமுள்ள எல்லையற்ற நிதியை நியாய முறையில் பெறத் தெரியாது, ஒரு ரூபாய்க்குப் பலரிடம் போய்த் தன் மகன் தொங்குகின்றதைக் கண்டு இரங்கினார். அவர் ஒரு தந்திரம் புரிந்தார். அது என்ன தந்திரம் தெரியுமா? அழகான தந்திரம்; அற்புதமான தந்திரம்.

ஒரு நாள் மெல்ல மகனை அடக்கியாளுகின்ற அந்தக் குடியனையும் தடியனையும் வெறியனையும் மடையனையும் தனியே அழைத்தார். அவர்கள் பயந்தே போனார்கள். இவர் எதிரிலேயே வருவதற்குத் தகுதியற்றவர்கள்; மிகக் கேவலமானவர்கள். மிகவுயர்ந்த நிலையில் உள்ள இவர் நம்மை ஏன் அழைக்கின்றார் என்று கருதினார்கள். ஒரு வேளை அவருடைய மகனை நாம் கெடுக்கின்றோம் என்ற சினத்தால், நம்மைக் கட்டி வைத்து அடிக்கப் போகின்றாரோ? என்ன தண்டனை தருவாரோ? இன்றைக்கு நமக்கு என்ன கெட்ட காலமோ? என்றெல்லாம் எண்ணி நடுங்கிப்போனார்கள். கால் நடுங்க கை நடுங்க மெல்ல வந்து அக் கோடஸ்வரப் பிரபுவுக்கு முன்னால் நின்றார்கள்.

அவர் அவர்களைக் குளிர்ச்சியாகப் பார்த்தருளினார். அவருடைய அருட்பார்வை அவர்களுடைய அச்சத்தை அகற்றியது. சிறிது திடம் பெற்றார்கள்.

“நீங்கள் உணவுக்கும் உடைக்கும் மெத்த சிரமப்படுவதாக நான் உணர்கின்றேன். இங்குமங்குமாக நீங்கள் இனி அலைய வேண்டாம். நமது சிங்கார அரண்மனையிலே உங்களுக்கு நான் வேலை தந்துவிட்டேன். ஆளுக்கு 300 ரூபாய் சம்பளம். உங்களுக்கு இங்கேயே சாப்பாடு. துணிமணி எல்லாம் நானே தருவேன். கவலையற்று இங்கு வேலை பார்த்துக் கொண்டு இருங்கள்” என்றார். வெள்ளிக்கிண்ணங்களில் குங்குமப்பூ இட்டுக் காய்ச்சிய பால் தந்தார். இவர்கட்குக் கனவா நனவா என்று புரியவில்லை. நமக்கு மாதம் பதினைந்து ரூபாய் கூட யாரும் தரமாட்டார்களே. உதவாக்கரைகள் என்று நம்மையாருமே வேலைக்கு வைத்துக்கொள்ள மாட்டார்களே. நமக்கு இன்று பதினொன்றாமிடத்துக்குக்குரு வந்துவிட்டார். இன்றுடன் நமது கவலை ஒழிந்தது. என நினைத்தார்கள். அவர் அடிமலர் மீது வீழ்ந்தார்கள். ‘நாங்கள் உய்வு பெற்றோம்’ என்றார்கள். உடனே அத் தலைவர் அவர்கட்கு நல்ல பட்டு வேட்டிகள் தந்து “என்னிடம் ஊழியம் புரிசின்ற நீங்கள் சிறப்பாக இருக்க வேண்டும். இனி ஒழுங்காகவும், பெருந்தன்மையாகவும் இருங்கள்” என்றார். ‘நல்லது’ என்றார்கள்.

அதுமுதல் அவர்கள் கண்ட இடங்களில் அலைவதில்லை. குடி, வெறி, களவு, கொலை முதலிய தீமைகளை விடுத்தார்கள். அவருடைய அரண்மனையில்

இருந்து அலுவல் பார்த்தார்கள். எஜமானுக்கே நேர் அடிமையாகி விட்டார்கள். அதுமட்டுமல்ல, முன் தாங்கள் கைப்பம்பரமாய் ஆட்டிய எஜமானுடைய புதல்வனைக் கண்டு இப்போது அஞ்சி மரியாதை தந்தார்கள். தங்களுக்கு ஊதியம் தரும் எஜமானுடைய புதல்வனுக்கு நாம் அடிமைகள் என்பதை யுணர்ந்தார்கள்.

இவ்வாறு தன் மகனை அடிமைகொண்டு அலக்கழித்த அப் புல்லர்களைத் தனக்கு ஏவலர்களாகச் செய்து தன் மகனுக்கும் அடங்கி நடக்குமாறு செய்து விட்டார் அத் தலைவர்.

இந்தத் தங்கிரத்தையே இறைவன் என் விஷயத்தில் கையாண்டார்.

இறைவனுடைய புதல்வன் நான். மெய் வாய்கண் செவி நாசி மனம் முதலிய புல்லர்களுடன் கூடி நான் அவமே திரிந்து அலைந்தேன். என் அப்பனை நாடாது உழன்றேன், என் அப்பன் அகிலலோக சக்கிரவர்த்தி என அறியாது கெட்டேன்.

எம்பெருமான் என்ன செய்தான்? என்னை அடக்கி யாட்டி வைத்த மனம் முதலிய அந்தக்கரணங்களையும், கண் முதலிய பொறி புலன்களையும் அவர் தனக்கு நேரே அடிமையாகக் கொண்டார்.

சிந்தனையை அவருக்கே ஆக்கிக் கொண்டார். என் கண்களை அவர் திருவடிக்கே ஆளாக்கிக் கொண்டார். என் கரங்களை அவர், தன்னையே வணங்குமாறு செய்தார். வம்பு வார்த்தைகள் பேசிக்கொண்டிருந்த

என் வாக்கை அவருடைய மணிவார்த்தைகளையே பேசுமாறு செய்துகொண்டார். இவ்வாறு ஐம்புலன்களும் மகிழும்படி இறைவன் வெளிப்பட்டுத்தோன்றி ஆட்கொண்டார். அன்றியும் என் உள்ளே புகுந்து அமுதத்தை நிறைத்துத் தேக்கி அருள் புரிந்தான்; இறுதியில் அவனையே எனக்குத் தந்துவிட்டான்; அங்ஙனம் தந்த ஆண்டவன் கருணை மலையாகவும் ஒப்பற்ற ஒளிமயமாகவும் விளங்குகின்றான், அதனால் எனக்கு இன்பம் துன்பம்; இகழ் புகழ், இறப்பு பிறப்பு, நினைப்பு மறப்பு என்ற இரட்டைகள் இல்லாமற் போய்விட்டன.

இனி மணிவாசகப் பெருந்தகையார் கூறுகின்ற அமுதப் பாடலைப் பாருங்கள்.

சிந்தனை நின்றனக் காக்கி நாயினேன்றன்
கண்ணினை நின் திருப்பாதப் போதுக்காக்கி
வந்தனையும் அம்மலர்க்கே ஆக்கி வாக்குன்
மணி வார்த்தைக் காக்கி ஐம்புலன்களார
வந்தனை யாட் கொண்டுள்ளே புகுந்தவிச்சை
மாலமுதப் பெருங்கடலே மலையே உன்னைத்
தந்தனை செந்தாமரைக் காடனைய மேனித்
தனிச்சுடரே இரண்டுமிவித் தனியனேற்கே.

—திருச்சதகம்.

விச்சை மாலமுதப் பெருங்கடலே!—அடியேனையும் அடியேனது கருவி கரணங்களையும் ஆட்கொள்ளும் வித்தையில் வல்ல பெருமைதங்கிய அமிர்தக்கடலே!

மலையே!—என்றும் மாறுபாடின்றி மலைபோல விளங்குபவரே!

செந்தாமரைக்காடு அனைய மேனித் தனிச்சுடரே-
சிவந்த தாமரை வனம் போன்ற செம்மேனி எம்மானை
கிய ஒப்பற்ற ஒளியே!

சிந்தனை நின்றனக்காக்கி-பொன்னையும் பொரு
ளையும் மாதரையும் மக்களையும் சிந்தித்துத் திரிந்த
எனது சிந்தனையைத் திருப்பி உன்னையே சிந்திக்கு
மாறு புரிந்து.

நாயினேன்றன் கண் இணை நின் திருப்பாதப்
போதுக்கு ஆக்கி-வேறு வேறு காட்சிகளைக் கண்டு
மயங்கித் திரிந்த அடியேனுடைய இரண்டு கண்களை
யும் உனது திருவடியையே நோக்குமாறு செய்து.

வந்தனையும் அம்மலர்க்கே ஆக்கி-எனது காயத்
தையும் உனது திருவடியையே வணங்குமாறு செய்து.

வாக்கு உன் மணிவார்த்தைக்கு ஆக்கி-வீண்
வார்த்தைகளை ஒழியாது பேசிக்கொண்டிருந்த என்
வாக்கை உனது மாணிக்கவாசகத்தையே பேசுமாறு
புரிந்து.

ஐம்புலன்கள் ஆர வந்தனை-எனது ஐம்புலன்
களும் கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்று
உன்னையே அநுபவிக்குமாறு தோன்றி வந்தருளிச்
செய்தாய்.

உள்ளே புகுந்து-எனக்குள்ளே புகுந்தனை.

உன்னைத் தந்தனை-அன்றியும் உன்னையே எனக்
குத் தந்தருளினாய்.

இரண்டும் இலி இத் தனியனேற்கே-அதனால்
இத்தனியனேற்கு இன்ப துன்பம் என்ற இரண்டும்
இல்லையாயின.

8. எறும்பு

(நீத்தல் விண்ணப்பம்)

“இரு பக்கமும் எரியும் ஒரு கொம்பின் நடுவில் அகப்பட்ட எறும்பு எப்புறமும் செல்ல முடியாது அலைதல்போல, வினைப்பயனால் காம வெகுளி மயக்கமுற்றுத் தடுமாறுகிறான் மனிதன். இத் துன்பங்களைப் போக்கி ஆட்கொள்ள வல்லவர் சிவபெருமான்” என எடுத்துக்காட்டுகிறது இக் கட்டுரை.

எல்லாவுயிர்களும் வெவ்வேறு எண்ணங்களை யுடையன. ஒருவர் எண்ணுவதுபோல் மற்றொருவர் எண்ணுவதில்லை; ஆனால் துன்பம் இல்லாமல் இருக்க வேண்டும் என்று எல்லா உயிர்களும் ஒருமனதாக எண்ணுகின்றன. இந்த ஒன்றில் யாருக்கும் கருத்து வேற்றுமையில்லை.

அரசனுக்குந்தான் ஏதாவது துன்பம் இருக்கின்றது. ஆண்டிக்குந் துன்பம்; கோடஸ்வரனுக்கும் துன்பம். துன்பம் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு விதத்தில் வருகின்றது. துன்பம் இல்லாதவர்களே கிடையாது. பொருள் நிரம்பி இருந்தால் புதல்வர்ப் பேறு இல்லாமல் இருக்கும். மக்கட்பேறு இருந்தால் செல்வம் இராது. இரண்டும் இருந்தால் உடல் நலம் இராது. சிலருக்கு உத்தமமான பத்தினி இராது. சிலருக்கு நல்ல பிள்ளைகள் அமையாது.

இரு யானைகளின் இடையே கொசு

சில குடும்பத்தில் தாய் மருகியை இடர்ப்படுத்து வாள். மகன் என் செய்வான்? தாய் பக்கம் சேர்ந்து பேசினால் மனைவியின் மனம் வருந்தும். மனைவியின் பக்கம் சேர்ந்து பேசினால் தாய் மனம் வருந்தும். ஆகவே இருபக்கமும் சார இயலாது மனந் தளரும்.

மற்றும் பல்வேறு வகையில் இருபக்கமும் திரும்ப முடியாதபடி இடர்கள் வரும். இரண்டு யானைகள் மோதுகின்றபோது அதற்கிடையில் ஒருகொசு அகப்பட்டுக்கொண்டால் அதன்கதி என்னவாகும்?

ஒரு சிலருக்கு அருள் தாகம் அளவுக்கு மேல் எழும். அருள் தாகத்தைத் தணிக்க எங்காவது ஆசாரியனை நாடி அல்லது இமயம் முதலிய புனித இடத்தை நாடிச் செல்லவேண்டும் என்ற வேகம் எழும்; அப்போது மனதில் ஒரு சிந்தனைப்போட்டி நிகழும்.

‘நாம் இமயம் அல்லது புனிதத் தலம் எங்காவது சென்று குருமொழியைப் பெற்று உய்வு பெற வேண்டாமா?’

“ஆமாம்! அப்படிப்போவதாயின் நம்பியிருக்கின்ற மனைவியையும் இளம் குழந்தைகளையும் அவலநிலையில் விடுத்துப் போன பாவம் வருமே?”

“நாமா இவர்களைக் காப்பாற்றுகின்றோம்? எல்லா உயிர்களையும் காப்பாற்றுகின்ற கடவுள் இவர்களைக் காவாது ஒழிவரோ?”

“நம்மையே நம்பியிருக்கின்ற இவர்களைக் காப்பது நமது கடமை யல்லவா? கடமையை மறப்பது மடமை. ஆகவே இந்தக் கடமைகளைச் செய்து கொண்டே பக்தி செய்தால் முத்தி வராதா?”

“குடும்பத்தில் இருந்தால் அதிகநேரம் உலக விவகாரத்தில்தான். கழிகின்றது, குடும்பத்திலும் பற்று, கடவுளிடத்திலும் பற்று.”

“இது இரண்டு படகுகளில் கால்வைப்பதுபோல் ஆகின்றது. ஆகவே நாம் குடும்பத்தை விடுத்தால் உய்வு ஏற்படாது. ஆகவே இந்த வில்லங்கத்தை விட்டு ஒழிக்க வேண்டும்”

“அடல் வேண்டும் ஐந்தன் புலத்தை விடல் வேண்டும் வேண்டிய எல்லாம் ஒருங்கு” என்பது திருவள்ளுவர் வாக்கு. ஆகவே எல்லாவற்றையும் விட்டுத் தொலைத்தாலன்றி கடைத்தேற முடியாது.

“இளையான்குடிமாற நாயனாரும், சிறுத்தொண்ட நாயனாரும், வசிட்டரும், அகத்தியரும் இல்லறத்தில் இருந்து விருந்தோம்பித்தானே பரகதி பெற்றார்கள். “இல்லறமல்லது நல்லறமன்று”, ‘அறன் எனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை’ என்றெல்லாம் ஆன்றோர்களின் அமுதவாக்குகள் வலியுறுத்துகின்றன. ஆகவே இல்லறத்திலிருந்துகொண்டே வந்தவர்களை ஆதரித்து, செல்விருந்தோம்பி, வருவிருந்து நோக்கி வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தால் இகபர நலன்கள் எளிதிற் கிடைக்குந்தானே”.

இப்படி இருவிதமான எண்ணங்கள் மாறி மாறி எழும். இருவகையில் மனம் இப்படியும் அப்படியும் அலையும்.

இருதலைக் கொள்ளி எறும்பு

இந்த நெருக்கடியை அருணகிரிநாதர் கூறுகின்றார்; இரு பக்கமும் எரியும் ஒரு கொம்பின் நடுவில் எறும்பு அகப்பட்டுக்கொண்டது. இப்படிச் சென்றாலும் நெருப்பு சுடுகின்றது. அப்படிச் சென்றாலும் நெருப்பு சுடுகின்றது; பாவம் அந்த எறும்பு என்ன செய்யும்? இப்புறமும் அப்புறமுமாக அலைகின்றது; அதன் உடம்புமட்டுமா அலைகின்றது? அதன் உள்ளமும் உணர்வும் சேர்ந்து உழல்கின்றன.

இதனைக் கந்தரலங்காரத்தில் கூறுகின்றார்.

கொள்ளித் தலையில் எறும்பதுபோலக் குலையும் என்றன் உள்ளத் துயரை ஒழித்தருளாய் ஒருகோடி முத்தம் தெள்ளிக் கொழிக்கும் கடற் செந்தில் மேவிய சேவகனே வள்ளிக்கு வாய்த்தவனே மயிலேறிய மாணிக்கமே.

“கொள்ளித் தலையில் எறும்பு” என்று மட்டுமே அருணகிரிநாதர் கூறினார். கொள்ளிக்கொம்பில் அகப்பட்டுக்கொண்ட எறும்பு கீழே குதித்து உய்வு பெறலாம்.

ஒரு மூங்கில் குழாய். அதில் இருபுறங்களிலும் தீப்பிடித்து எரியத் தொடங்கியது. அந்த மூங்கிற் குழாய்க்குள் ஒரு எறும்பு இருந்தது. அது என்ன

செய்யும்? குழாய்க்குள்ளே இருப்பதனால் குதிக்கவும் முடியாது. இருபுறங்களிலும் நெருப்பு. அது உள்ளே கிடந்து என்ன வேதனையடையும்? அதனை உன்னிப் பாருங்கள்.

இதனைக் கூறுகின்றார் மாணிக்கவாசகர்:

இருதலைக் கொள்ளியின் உள்ளெறும்பொத்து நினைப்
பிரிந்த
விரிதலையேனை விடுதிகண்டாய் வியன் மூவுலகுக்
கொருதலைவா மன்னும் உத்தரகோச மங்கைக் கரசே
பொருதலை மூவிலை வேல்வலன் ஏந்திப் பொலிபவனே.
— நீத்தல் விண்ணப்பம்.

“வியக்கத் தக்க மூன்று உலகங்களுக்கு ஒப்பற்ற தலைவனே! நிலைபெற்ற உத்தரகோசமங்கை என்ற திருத்தலத்திற்கு அரசே! போர் புரிகின்ற மூன்று இலை வடிவாகவுள்ள குலத்தை வலத்தில் ஏந்திக் கொண்டு விளங்குபவரே! தேவரீரைப் பிரிந்து விரிந்த தலையையுடையவனாகி இருபக்கமும் எரிகின்ற மூங்கில் குழாய்க்குள் அகப்பட்ட ஏறும்பைப்போல் தவிக்கும் அடியேனை இத் தொல்லைகளிலிருந்து விடு வித்து ஆண்டருள்வாய்”

விளக்கும் இருளும்

எத்தனையோ வகைகளில் துன்பங்கள் நேருகின்றன. அத்தனை துன்பங்களையும் ஒரு கணப்பொழுதில் போக்க வல்லவன் சிவபெருமான். முப்பது ஆண்டுகளாக ஒரு தனி அறையில் இருள் சூழ்ந்திருந்தது.

ஒரு விளக்கை ஏற்றியவுடன் இருள் அநுபோக உரிமை கொண்டாடுமா? அல்லது சிறிது நேரங் கழித்துப் போகின்றேன் என்று கூறுமா? அல்லது சிறிது சிறிதாகப் போகுமா? விளக்கேற்றிய அக் கணமே இருள் முழுவதும் அகலும். அப்படி அடியார்களின் வினைகளை அகற்ற ஆண்டவன் திரிசுலத்தை எந்திக்கொண்டிருக்கிறான். இச்சா சக்தி, கிரியாசக்தி, ஞான சக்தி என்ற மூன்று சக்திகளும் மூவிலைச் சூலம், காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்ற மூன்று குற்றங்களையும் மூவிலைச் சூலத்தால் நீக்கி அடியார்களை ஆட்கொள்வான். ஆதலால் அப்பரம கருணாநிதியை ஆன்மாக்கள் தஞ்சம் புகுந்து உய்வு பெறவேண்டும்.

9. திருவெம்பாவை

திருவாசகத்தில் ஒரு சிறந்த இனிய பகுதி திருவெம்பாவை. மார்கழியில் ஓத வேண்டிய அரிய பாசுரங்கள். “பாவை பாடிய வாக்கால் கோவை பாடுக” என்று ஆனந்தக் கூத்தரே மாணிக்கவாசகரைப் பணித்தார் என்றால் இதன் பெருமையைச் சொல்லவும் வேண்டுமா?

திருவெம்பாவையை மார்கழி மாதம் வைகறையில் தவருது ஓதி அகம் புறம் என்ற இரு இடங்களிலும் நின்ற சிவனருளால் இகம் பரம் என்ற இருமை நலன்களையும் பெற இக் கட்டுரை வழி காட்டுகிறது.

திருவாசகத்திலே ஒரு சிறந்த பகுதி திருவெம்பாவை. இது மார்கழியில் ஓதவேண்டிய சிறப்புடையது.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருத்தில்லையிலே ஒருபுறம் பர்ணசாலை அமைத்து அதில் இருந்து தவம் புரிந்து கொண்டிருந்தார். அம்பலவாணர் ஒரு தவ முனிவராகச் சென்று மாணிக்கவாசகரைக் கண்டு “அன்பரே! தாங்கள் பாடியருளிய திருவாசகத்தைச் சொல்லும்; நான் எழுதிக்கொள்ளுகிறேன்” என்றார். அவருடைய விருப்பப்படியே மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாசகத்தைக் கூறினார்.

திருவெம்பாவை

எல்லாம் எழுதி முடிந்தபின், ஆனந்தக் கூத்தார், “அன்பரே! பாவை பாடிய வாக்கினால் கோவை பாடும்” என்று அருளிச்செய்தார். இங்கே பாவையென்பது திருவெம்பாவையைக் குறிக்கும். திருவாசகத்துக்குள் ‘பாவை பாடிய வாய்’ என்று இதனைச் சிறப்பித்துக் கூறினார். எனவே திருவெம்பாவை ஒப்புயர்வற்ற உன்னத வாக்கு.

மார்கழிச் சிறப்பு

இதற்கு மற்றொரு சிறப்பும் உண்டு. மார்கழி மாதத்தில் பன்னிரு திருமுறைகளையும் திருக்காப்பிட்டு வைத்துவிட்டு, இத்திருவெம்பாவை ஒன்றை மட்டுமே ஒதவேண்டும். இது இன்றும் நிகழ்கின்ற ஆன்றோர் மரபு.

மார்கழி மாதம் சிறந்த மாதம். கல்வியிற் சிறந்தவர் சூரியமூர்த்தி; இவர் தேவ குருவர்கிய வியாழ பகவானுடைய வீடாகிய தநூர் ராசியில் சஞ்சரிக்கின்ற மாதம் மார்கழி. இதனால் இம்மாதம் உயர்ந்தது. கண்ணபிரான் கீதையில் ‘அர்ஜுனா! நான் மாதங்களில் மார்கழி மாதமாக இருக்கிறேன்’ என்கிறார். இம் மார்கழி தீட்சைக்கு உரிய மாதம்.

இனி பூலோக கைலாசமாகிய சிதம்பரத்தில் திருவாதிரைத் திருவிழாவும், பூலோக வைகுந்தமாகிய ஸ்ரீரங்கத்தில் ஏகாதசி நல்விழாவும் நடைபெறுவது இம் மார்கழியில்தான்.

வைகறை வழிபாடு

மார்கழி மார்தம் வைகறையில் செய்யும் வழிபாட்டைப்பற்றிச் சிவாகமத்தில் ஒரு வசனம் வருகின்றது.

சாபகத பானு திவஸாந்த்ய நிசிகாலே
ஆதிசிவ தேவ்யாஸஹ ஏகதின பூஜா
ஏகதின பூஜாபலம் கோடிதினே நாஸ்தி
இந்தரபதி இந்தரசிவ கோடிதின வாஸம்.

இதன் பொருள்

சாபம்-வில், கத-அடைவது. தநுர் ராசியில் சூரியன் சஞ்சரிக்கின்ற மாதமாகிய மார்கழியில் விடியற் காலத்தில் உமையம்மையுடன் கூடிய சிவபெருமானை ஒருநாள் வழிபடுவார்களாயின் அந்த ஒருநாள் பூஜைக்கு மற்றைய நாள்களில் கோடி நாள்களின் பூஜை நிகராகாது. மேலும் மார்கழி மாதம் விடியற்காலையில் ஒருநாள் சிவ மூர்த்தியை வழிபட்டவர்கள் இந்திரனைப் போன்ற சிறப்புடன் சிவபோகத்தில் இந்திரனுடைய நாள்களில் கோடிநாள்கள் இன்புற்று இனிது வாழ்வார்கள்.

[நமது ஆண்டுகளில் முன்னூற்றறுபது கொண்டது ஒரு தேவ ஆண்டு]

பாராயணப் பலன்

உத்தமமான பிறப்பெடுத்த நாம், இத்தகைய புனிதமான மார்கழிமாதம் விடியற்காலையில் கண்

ணைத் துயின்று அவமே காலத்தைப் போக்காது, துயில் எழுந்து, நீராடி, நீராடி, திருவெம்பாவை திருப்பள்ளி எழுச்சி என்ற இரு நூல்களையும் பக்தி பரவ சத்துடன் பாராயணம் புரிதல் வேண்டும். அங்ஙனம் புரிவோர்க்கு ஆணவ இருள் நீங்கி சிவஞான ஒளி உண்டாகும்.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவண்ணாமலையில் அருளிச் செய்தது திருவெம்பாவை. நவசக்திகளும் தமக்குள் துயில் உணர்த்தும் தன்மையை உணர்த்துவது.

ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெரும்
சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும் வாள் தடங்கண்
மாதே வளருதியோ? வன்செவியோ நின்செவிதான்?
மாதேவன் வார் கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தொலிபோய்
வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மி விம்மி மெய்ம்மறந்து
போது ஆர் அமளியின்மேல் நின்றும் புரண்டு இங்ஙன்
ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள் என்னே என்னே
ஈதே எந்தோழி பரிசு? ஏல் ஓர் எம்பாவாய்.

அருள் ஜோதி

இறைவன் சோதி மயமானவன். அருட்பெருஞ் சோதி. இன்ன காலத்திலே தோன்றிய சோதி என்ற காலவரம்புக்கு அது உட்படாதது. அதற்கு முடிவு மில்லை. முதலும் முடிவும் இல்லாத அருமை பெருமை யுடையது.

“ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெரும் சோதி”

என்ன அருமையான அமுதவாக்கு! தித்திக்
கின்ற தேனமுத வாக்கு.

“வாள் தடம் கண் மாதே!”—ஒளிபெற்ற
விசாலமான கண்களையுடைய பெண்ணே!

ஒளியும் அகலமும் படைத்த கண்ணுடையவளே
என்று அழைத்ததனால், இப்போது துயில்கின்ற
போது இருளும் குவிதலும் பூண்டிருக்கின்ற கண்
என்பதனைக் குறிப்பிடுகின்றது. உய்த்துணர வைத்
தல் என்ற உத்தி.

“வளருதியோ”—இன்னும் நீ கண்வளரலாமோ?

“வன் செவியோ நின் செவிதான்”—உனது
மென்மையான காது என்ன வன்மை பெற்றதா?

அன்பின் காட்சி

“மாதேவன் வார் கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தொலி
போய்

வீதிவாய்க் கேட்டலுமே”

நாங்கள் வீதியில் தேவதேவனாகிய சிவபெருமானை
வாழ்த்திய ஒலியைக் கேட்டமாத் திரத்தில்,

“விம்மி, விம்மி மெய்ம்மறந்து

போதார் அமளியின் மேல் நின்றும் புரண்டு இங்ஙன்
ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள் என்னே! என்னே!...”

அன்புள்ள ஒருத்தி ஆனந்தமேலிட்டாலும் அன்
பின் உணர்ச்சியாலும் விம்மி விம்மி தன் உடம்பை

மறந்து மலர் நிறைந்த படுக்கையின்மீது புரண்டு தன் வசம் இழந்து ஒன்றையும் உணராது கிடக்கின்றாள். [இதோ பார் இந்த அன்பின் காட்சியை!]

‘ஈதே எம் தோழி!’—எமது தோழியே! இதுவல்லவா சிவபக்தி? என்ன அதிசயம்? நீ பார்!

“பரிசு ஏல் ஓர்”—இத்தன்மையை நீ ஏற்று ஆராய்ந்து பார்.

‘எம்பாவாய்’—எமது பாவை போன்றவளே!

இத்தகைய அற்புதமான இனிய பாடல்களாகிய திருவெம்பாவையை அன்பர்கள் மார்கழி மாதம் வைகறையில் தவறாது ஒதி அகம் புறம் என்ற இரு இடங்களிலும் நின்ற சிவனருளால் இகம் பரம் என்ற இருமை நலன்களையும் பெறுவார்களாக.

10. இன் ப ம்

(திருக்கோத்தும்பி)

“அரசு வண்டே! நீ உண்ணும் தேன் திணையளவில் குறுகியது; வாடும் மலரில் வந்தது. இறைவன் திருவடித் தாமரையிலிருந்து பேரானந்தத் தேன் ஊற்றெடுத்துச் சொரிகின்றது. அவன் திருவடியில் சென்று ரீங்காரம் செய்; ஒப்பற்ற இன்பத் தேனை உண்பாய்” என்றுருகும் மாணிக்கவாசகப் பெருந்தகையின் அருள்வாக்கை, இக்கட்டுரை அழகுற விளக்குகின்றது.

இன்பம் உயிர்களாகிய நமக்கு ஐந்து வகையில் வருகின்றது.

[1] உடம்பினால் தொட்டு வருகின்ற இன்பம்; நல்ல பஞ்சணையில் படுக்கின்றபோதும், மலர்களைத் தொடுகின்றபோதும், வெப்பமான காலத்தில் குளிர்ந்த நீரில் குளிக்கின்றபோதும், தட்பமான காலத்தில் வெந்நீரில் குளிக்கின்றபோதும் வருகின்ற இன்பமெல்லாம் உடம்பினால் வருவது.

[2] சுவையுள்ள இனிய உணவுகளை யருந்துவதாலும், உயர்ந்த பாணங்களைப் பருகுவதாலும் வருகின்ற இன்பம் நாவினால் வருவது.

[3] நறுமணங்களை நுகரும்போது வருகின்ற இன்பம் நாசியினால் வருவது.

[4] படக்காட்சி, நந்தவனக் காட்சி, நீர்வீழ்ச்சி, மலைக்காட்சி, அழகிய உருவக்காட்சி, பொருட்காட்சி இவைகளைக் காணும்போது வருகின்ற இன்பம் கண்களால் வருவது.

[5] இசைப் பாடல்களையும், இனிய இசையைத் தரும் வீணை, புல்லாங்குழல், பிடில், மத்தளம், ஜலதரங்கம், நாதசுரம் இவைகளையும் கேட்பதனால் வருகின்ற இன்பம் செவியரால் வருவது.

மேலானது

இந்த ஐந்து வகையில் வரும் இன்பங்களில் ஒன்றைவிட ஒன்று மேலானது. உடம்பால் வருகின்ற இன்பத்தைவிட நாவினால் வரும் இன்பம் உயர்ந்தது; நாவினால் வரும் இன்பத்திலும் நாசியால் வரும் இன்பம் உயர்ந்தது; நாசியால் வரும் இன்பத்தினும் கண்களால் வரும் இன்பம் உயர்ந்தது. கண்களால் வரும் இன்பத்தினும் செவியின்பம் உயர்ந்தது.

செனி இன்பம்

இதனைத் திருவள்ளுவர்,

“செவியிற் சுவையுணர வாறுணர்வின் மாக்கள்
அவியினும் வாழினும் என்?”

என்று கூறுகின்றார்.

செவியினால் வரும் மேலான இன்பத்தை நுகராது கேவலம் நாவினால் வரும் உணவு இன்பத்தை மட்டுமே நுகர்ந்துகொண்டிருக்கின்ற மனிதர்கள் இறந்தால் என்ன? இருந்தால் என்ன? அவர்கள் யாது பயன் பெற்றார்கள்? அளவற்ற அசடுகள் என்று சற்று எரிச்சலாகக் கூறுகின்றனர்.

சிறிய இன்பங்கள்

கவியின்பமும் செவியின்பமும் உயர்ந்தவை; மற்ற இன்பங்கள் தாழ்ந்தவை.

“செல்வத்துட் செல்வம் செவிச்செல்வம் அச்செல்வம் செல்வத்துள் எல்லாம் தலை”

இனி இந்த ஐந்துவகை இன்பங்களும் சிறிய இன்பங்களே; சில வினாடியில் தோன்றி மறையும் இன்பங்களே.

நல்ல கட்டில்; உயர்ந்த பஞ்சணை; மலர்ச் சயனம் வெல்வெட்டுத் தலையணை; பன்னீர் தெளித்துள்ளது; அதன்மீது படுத்தால் மிக்க இன்பம்; ஆனால் சில வினாடியில் கண்மூடி உறங்கிவிட்டால் வெறும் தரையில் படுத்தவனும் பஞ்சணையில் படுத்தவனும் ஒன்றுதான். தூங்குகின்ற வரையில்தான் பஞ்சணை யின்பம்.

அடுத்து, சுத்தமான பசு நெய்யில் கற்கண்டு பொடியிட்டு பால் விட்டு, வாதாம்பருப்பு அக்ருட்டிஸ்தர், சாரைப் பருப்பு, முந்திரிப் பருப்பு, தேன், குங்குமப்பூ எல்லாம் போட்டுத் தயாரித்த மேலான அல்வா; நாவிலே வைத்தால் இன்பந்தான்! ஆனால் நுனி நாவிலேதான் இன்பம். நுனி நாவைவிட்டு

அந்த உயர்ந்த அல்வா அடி நாவுக்குச் சென்றால் இன்பம் கிடையாது. கழுத்துக்குள் போனால் ஒன்றுமே தெரியாது. வயிற்றுக்குள் போய்விட்டால் அதற்கு அல்வா என்ற பேரே மாறி வேறு பேர் வந்து விடும். வயிற்றுக்குள் போனபின் கேழ்வரகுக் களியும் ஒன்றுதான்! அல்வாவும் ஒன்றுதான்! எனவே மிகப் பாடுபட்டுத் தயாரித்த நல்லுணவின் இன்பம் சில வினாடிதான்.

இவ்வாறேதான் மோந்து வருகின்ற நறுமண இன்பமும், பார்த்து வருகின்ற காட்சி யின்பமும். கேட்டு வருகின்ற செவியின்பமும் சிறிது நேரமே இன்பம் தருபவை. இவை என்றும் இன்பந் தர மாட்டா.

பேரின்பம்

இனி இவற்றினும் மேலான பேரின்பம் ஒன்றுண்டு; அது ஞானத்தால் வருவது. அறிவை அறிபவர் அறியும் இன்பம் (திருப்புகழ்); அதனை உயிர்களாகிய நாம் நீனையாமலும், பெறுவதற்கு முயலாமலும் வறிதே உழஸ்கின்றோம். அற்ப இன்பத்தையே நாடி அலைகின்றோம். என்னே அறியாமை? தங்கக் கட்டியை நாடாமல் மண்ணாங்கட்டியை நாடுவது போலவும், காமதேனுவின் பாலை விரும்பாமல் காடி நீரை விரும்புவது போலவும் இருக்கின்றது.

‘அந்தோ! மக்கள் கற்பகப் பூவை விடுத்துக் கள்ளிப் பூவை நாடித் தேடி யலைகின்றனரே! என்னே பேதைமை’ என்று எண்ணி இரங்குகின்றார் மாணிக்க

வாசக சுவாமிகள். கருணையே ஓர் உருவான அடிகளார், 'மக்களே! நீங்கள் நுகர்கின்ற இன்பம் அணுவளவு இன்பம். மேலான இன்பம் ஒன்றுளது. அது சிவாநந்தம். அது கண்டாலும் இன்பம்; கேட்டாலும் இன்பம்; நினைத்தாலும் இன்பம்; எப்போதும் துதிக்குந் தெய்வ இன்பம். அதனை நீங்கள் பெற வேண்டாலோ? அதனைப் பெற்றுவிட்டால் மற்ற இன்பங்கள் அந்த இன்பத்திற்கு முன் சதிரவன் முன் மின் மினிப்போல மறைந்துவிடுமே' என்று எண்ணுகிறார். ஆன்மாக்களுக்கு உபதேசிக்க விரும்பினார்.

கோத்துமபீ

அந்த சமயம் ஒரு சிறந்த வண்டு இப்படியும் அப்படியும் இங்குமங்குமாக மலர்களில் உள்ள திணையளவான தேனை நாடி நாடி யுழல்வதைக் கண்டார். அதனை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறுகின்றார்.

தினைத்தனை யுள்ளதோர் பூவினில் தேன் உண்ணாதே
நினைத்தொறும் காண்தொறும் பேசுந்தொறும் எப்போதும்
அனைத்தெலும்பு உள் நெக ஆனந்தத் தேன் சொரியும்
குனிப்புடையானுக்கே சென்றாதாய் கோத்துமபீ!

'ஏ அரச வண்டே! நீ உண்ணுகின்ற தேன் திணையளவில் குறுகியது; வாடுகின்ற மலரில் உண்டாகியது.

பேரானந்தத் தேன்

இறைவன் திருவடித் தாமரையிலிருந்து பேரானந்தத்தேன் அருவிபோல சொரிந்துகொண்டிருக்கின்றது. அது இடையருத இன்பத்தைத் தரு

கின்ற தேன். ஆன்மாக்களின் பொருட்டு ஆண்டவன்
வளைந்திருக்கின்றான்.

குனிப்பு-வளைவு.

‘குனிப்புடையானுக்கே சென்றாதாய்’

ஆகவே, “அரச வண்டே’ வளைந்து அருள்
கின்ற வள்ளல் பெருமான் திருவடித் தாமரையில்
சென்று நீ ரீங்காரம் செய்.

தினையளவான தேனை உண்டு மகிழ்கின்ற
உனக்கு ஒப்பற்ற ஒழியாத இன்பம் உண்டாகும்”
என்று மாணிக்கவாசகப் பெருந்தகையார் கூறியருளு
கின்றார்.

11. பாவ புண்ணியம்

(திருத்தோணோக்கம்)

புண்ணியம்-பாவம் என்பது செயலினால் இல்லை; அவை என்ன கருத்தில் செய்யப்படுகின்றன என்று பார்த்து முடிவு செய்ய வேண்டும். இக்கருத்தை, அறிவுக் கருவூலமாகிய இந்த திருவாசகக் கட்டுரை நன்கு விளக்குகிறது.

திருவாசகம் அறிவுக் கருவூலம்; ஆனந்தத் தேன் சொரிகின்ற இனிய கற்பகம்; எண்ணில்லாத அரிய பெரிய கருத்துக்களை எடுத்து அது நமக்கு விளக்கம் புரிகின்றது; படிக்குந்தோறும் சிந்திக்குந்தோறும் பேசுந்தோறும் உவட்டாத உவகையைத் தருகின்ற செந்தமிழ்ப் பனுவல்.

பாவ புண்ணியம்

இதில் ஓர் அரிய கருத்தைச் சுவாமிகள் நமக்குப் புலப்படுத்துகின்றார். புண்ணிய பாவம் என்பது செயலினால் இல்லை. அவை என்ன கருத்தில் செய்யப்படுகின்றன என்று பார்த்து முடிவு செய்யவேண்டும்.

பொய் சொல்வது பாவம் என்பது ஒரு பொதுக் கருத்து. ஆனால் பொய்ம்மையால் புண்ணியமும் மெய்ம்மையால் பாவமும் விளைவதும் உண்டு.

உத்தம தருமம்

ஒரு பக்தன் குளக்கரையில் ஜெபமாலையை வைத்துக்கொண்டு ஜெபம் புரிகின்றான். ஒரு கொலைஞன் பசுவை வெட்டுவதற்குக் கத்தியைத் தீட்டிக் கொண்டிருந்தான். பசு கயிற்றை அறுத்துக்கொண்டு குளக்கரைப் பக்கமாக ஓடியது. கொலைஞன் அப் பசுவைக் கொல்லும்பொருட்டுத் தேடி வந்தான். ஜபம் புரிகின்ற பக்தனைப் பார்த்து, “ஐயா! பசு இந்த வழியாகப் போயிற்று?” என்று கேட்டான்.

இப்பொழுது அந்தப் பக்தன் என்ன சொல்வது? என்பதைச் சிந்தியுங்கள்.

இதோ இந்த வழியாகச் சென்றது என்று உண்மையைச் சொன்னால் அவன் பசுவைக் கொன்று போடுவான். பொய் சொன்னால் பூலோக காமதேனுவாகிய பசு காப்பாற்றப் பெறுகின்றது. பொய் சொல்லிப் பசுவைக் காப்பது மேலான அறமா? அல்லது மெய் சொல்லிப் பசு வதைக்குத் துணை செய்வது சிறந்த அறமா?

இங்கே பொய் சொல்லிப் பசுவைக் காப்பதுவே உத்தம தருமம் என்பது நன்கு விளங்குகின்றது. இதனைத்தான் திருவள்ளுவர்,

“வாய்மை எனப்படுவது யாதெனில் யாதொன்றும் தீமை யிலாத சொல்ல”

என்று கூறியருளினார்.

ஒரு முரடன் தன் மனைவியைத் தடியெடுத்துத் தாக்கியடிக்க முயலுகின்றான். அபலையான அப்பெண் மணி ஓர் இடத்தில் பதுங்கி ஒளிந்துகொண்டாள். அடிக்க வந்த முரடன், அங்கு நின்ற ஒருவனை, “ஐயா! இங்கே ஒரு பெண் வந்தாளே எங்கே?” என்று வினவினான். “அந்த அம்மாள் இந்தப் பக்கமாக ஓடி விட்டாள்” என்று ஒரு பொய்யைச் சொல்லித் தப்பி விப்பதே உத்தம தருமம்.

ஒருவன் தான் மாண்டுபோக வேண்டும் என்று கருதி ஒரு வைரத்தை வாங்கி வைத்திருந்தான். அதனை உடைத்து உண்டு இறந்துவிடத் திட்டமிட்டான். உற்ற நண்பன் அவனையறியாது அந்த வைரத்தைக் களவாடிவிட்டான். அந்தக் களவால் அவ்வுயிர் காப்பாற்றப்பட்டது. ஆகவே இந்த இடத்தில், களவு புண்ணியச் செயலாக மாறிவிட்டது.

ஒருவனைக் கொன்றவன்

இரவு 12 மணி நாடகம் பார்த்துவிட்டு ஓர் இளம் பெண்ணுடன் அவள் கணவன் அடுத்த ஊருக்குச் சென்றுகொண்டிருந்தான். அங்கு ஒருவன் அந்த இளைஞனை அடித்துக் கொன்றுவிட்டு அப்பெண் மணியை இடர்ப்படுத்தி, அவள் அணிந்த அணிகலன்களை அபகரித்துக்கொண்டு சென்றான். இதனை அரசாங்கத்தார் அறிந்து அப் பாதகனைத் தண்டித்தார்கள். உலகம் அவனை இகழ்ந்தது.

ஏழுபேரைக் கொன்றவன்

மற்றொருநாள் இரவு ஒரு கணவனும் மனைவியும் நாடகம் பார்த்துவிட்டுச் சென்றுகொண்டிருந்தார்கள். ஏழு காலிகள், பொல்லாத பேர்வழிகள். அக் கணவனைக் கொல்லும்பொருட்டுச் சூழ்ந்தார்கள். அவ்வழியே வந்துகொண்டிருந்த ஓர் உத்தம சீலர் இந்த நிகழ்ச்சியைக் கண்டு சீற்றமுற்றார். நரசிம்ம மூர்த்திபோல் பாய்ந்தார். கையில் இருந்த தடியைச் சுழற்றினார். அந்தக் காலிகள் ஏழுபேரையும் அடித்துக் கொன்று வீழ்த்தினார். அத் தம்பதிகளைக் காப்பாற்றினார். இதனையறிந்த அரசாங்கம் அவரை அழைத்துப் பாராட்டிப் பொற்பதக்கம் வழங்கியது. “பரோபகாரி” என்ற பட்டமும் தந்தது. அவரை உலகம் பாராட்டிப் புகழ்ந்தது.

இங்கே நன்கு கவனியுங்கள்; முன்னே ஒரு கொலை செய்தவனுக்குத் தண்டனையும் நிந்தனையும்.

ஏழுபேரைக் கொன்றவனுக்குப் பாராட்டுதலும் வந்தனையும். என்ன காரணம்? முன்னே ஒரு கொலை செய்தவன் தீய நினைவுடன் செய்தான்; பின்னே ஏழுபேரைக் கொன்றவன், தூய நினைவோடு செய்தான். முன்னே நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சி சுயநலத்தின் விளைவு. பின்னே நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சி பொது நலத்தின் விளைவு. இரண்டும் கொலையாயினும் ஒரு கொலைக்குப் பாவம் மற்றொரு கொலைக்குப் புண்ணியம். எனவே பாவ புண்ணியம் என்பது செயலினால் மட்டும் அமைவதில்லை. அதன் மூலமான அது என்ன கருத்தில்

செய்யப்பட்டது என்பதைச் சிந்தித்து முடிவு கட்ட வேண்டும்.

பொதுவாகக் கொலை தீது. அதிலும் மனிதனைக் கொல்வது பெருந் தீது; மேலும் வேதம் ஓதிய வேதியனைக் கொல்வது மிகப் பெரிய தீது. வேதம் ஓதிய வேதியனும் தந்தையாக அமைய அத் தந்தையையே கொல்வது மிகப் பெருந் தீது அல்லவா?

இத்துணைப் பெரிய பாவம் மிகப்பெரிய புண்ணியமாகிவிட்டது.

சண்டேச நாயனார்

சண்டேச நாயனார் ஐந்தாண்டில் ஆத்தி மரத்தின் நிழலில் மணலால் சிவலிங்கம் அமைத்து ஆன்பாலை அன்பால் ஆட்டிச் சிவபூசை செய்துகொண்டுவந்தார். அவருடையபிதா எச்சதத்தன்வந்து காலால் சிவபூசைக்குரிய பாற்குடங்களை உருட்டி இடர் புரிந்தான். சண்டேசர் வேதியனும் தாதையுமாகிய அவன்கால்களைத் துண்டித்தார். அப்பாதகமே புண்ணியச் செயலாக மாறியது. பாதகத்திற்குப் பரிசாக அவர் முன் சிவபெருமான் தோன்றி சண்டேசபதமும், தாமணிந்த கொன்றை மாலையையும் வழங்கியருளினார். இந்த அரிய இனிய கருத்தை நமது மணிவாசக அடிகளார் கூறுகின்றார்.

“தீதில்லை மாணி சிவகருமம் சிதைத்தானைச்
சாதியும் வேதியன் தாதைதனைத் தாளிரண்டும்
சேதிப்ப ஈசன் திருவருளால் தேவர் தொழப்
பாதகமே சோறு பற்றினவா தோனோக்கம்”

உலகம் தீது என்று கூறுகின்ற ஒன்று
இங்கு தீதில்லை யாகிவிட்டது.

“தீது இல்லை”

இனி, தீது-இல்-ஐ-எனப் பிரித்து, ஐ-தலைவன்
குற்றமில்லாத தலைவன் என்றும் கூறலாம்.

மாணி-பிரமசாரி; சண்டேசர்.

பாதகமே சோறு பற்றினவா;

சோறு-சர்மான் தன்மை, சோறு—முக்தி.

பாதகமே புண்ணியமாகிவிட்டது; இது என்ன
அதிசயம்? என்று கூறி வியப்புறுகின்றார்.

12. ஏ ச ரோ

(கோயில் மூத்த 'திருப்பதிகம்')

“பொன்னம்பலத்தாடும் அரசே! அமுதே-
அடியவருக்கு வெளிப்பட்டு ஆடிய தேவாதி
தேவா! நீ அடியேனுக்குமட்டும் தோன்றியும்
தோன்றாது பிரைசேர் பாவில் நெய்ப்போல் நின்
ருல். பெரியோர்கள் உன்னை இகழ்வார்கள்.
அந்த இகழ்ச்சி வராதிருக்கும் பொருட்டாவது
எனக்கு முன் தோன்றி ஆட்கொள்வாய்” என்று
அகங் குழைகின்றார் மாணிக்கவாசகப் பெருந்
தகையார். அடியாரின் அன்புத் திறத்தை அழ
குற விளக்குகின்றது இக்கட்டுரை.

இறைவன் யாண்டும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கின்
ருன்; எல்லா உயிர்களிலும் உயிர்க்குயிராய் நிற்கின்
ருன்; ‘பூதங்கள்தோறும் நின்றாய்! என்று அடிக
ளாரே திருப்பள்ளியெழுச்சியில் கூறுகின்றார். உரை
சேரும் எண்பத்துநான்கு நூருயிரமாம் யோனிபேதம்,
நிறை சேரப்படைத்தவற்றின் உயிர்க்குயிராய் ஆங்
காங்கே நின்றான் கோயில்” என்கின்றார் திருஞான
சம்பந்தர்.

‘கல்லார் மனத்தில் நில்லான் ஈசன்’ என்றும்
‘கல்லார் மனத்துடன் நில்லா மனத்தவ’ என்றும்

ஆன்றோர் கூறி யிருக்கின்றனர். முன்னே எல்லா உயிர்களிலும் இறைவன் இருக்கின்றான் என்ற திருவாக்கோடு கல்லார் உள்ளத்தில் நில்லாதவன் என்ற வாக்கு முரணாகின்றதுபோல் இருக்கின்றது.

இறைவனின் மூன்று நிலை

இறைவன் உள்படியே எல்லா உயிர்களிலும் இருக்கிறான். ஆனால் ஒரு வேறுபாடு இருக்கின்றது. தன்னை நினைந்து நினைந்து உருகும் அடியார் திருவுள்ளத்தில், கடைந்த தயிரில் வெண்ணெய்போல் வெளிப்பட்டிருக்கின்றான். கல்லாதவர் உள்ளத்தில் பாலில் நெய்போல் மறைந்திருக்கின்றான்.

“பாலில் படுநெய்போல்”

மறைய நின்றுள்ளன் மாமணிச் சேர்தியான்

என்பது அப்பர் திருவாக்கு.

‘தயிரிலே நெய்’ வெளிப்படையான நிலை.

‘பாலிலே நெய்’ மறைமுகமான நிலை.

இந்த இரண்டுக்கும் இடையில் ஒரு நிலையுளது.

சற்று வெளிப்பட்டும் வெளிப்படாததுமாக நிற்கும் நிலை.

அது, பாலைக் காய்ச்சி பிரையிட்டுவிட்டால் அதில் நெய் சற்று தோன்றியும் தோன்றாமலும் நிற்கும்.

இந்த நிலையில் மணிவாசகருக்கு இறைவன் குரு முகமாகத் தோன்றியருளி மறைந்துவிட்டான்.

அடிகளார் உள்ளம் குழைந்து கூறுகின்றார்.

‘பிரைசேர் பாவில் நெய்ப்போலப்

போதாதிருந்தால் ஏசாரோர்.’

அகில உலகங்களுக்கும் அவனே தலைவன்; ஆதலால் அப்பரமபதியை அரைசே! என்று அழைக்கின்றார். அரசன் என்றால் யாரும் பார்க்கமுடியாத நிலையில் அரண்மனையில் இருப்பான். இந்த அரசன் யாவருங்காண அம்பலத்தில் ஆடுகின்றான்; அமுத மயமாகத் திகழ்கின்றான்.

இறைவனே! பொன்னம்பலத்தில் ஆனந்த நடனம் புரியும் அமுதமே! என்று உன்னைத் துதிசெய்து உனது அருளையே எதிர்பார்த்து, இரையை நாடி ஏங்குகின்ற கொக்கினைப் போலே அடியேன் இரவு பகலாக வருந்தி வாடினேன்.

‘அரைசே பொன்னம் பலத்தாடும்

அமுதே என்றுன் அருள்தோக்கி

இரைதேர் கொக்கொத் திரவுபகல்

ஏசற்றிருந்தே வேசற்றேன்’

ஏசற்று—வருந்தி; வேசற்றேன்—வாடினேன்.

தோணி

உயிர்கள் பிறவியாகிய பெருங்கடலில் வீழ்ந்து பல்லாழி காலமாகக் கரைகாணாது தத்தளிக்

கின்றனர். அப்பெருங் கடலைக் கடத்தும் தோணி இறைவன் திருவடி; அத் தோணியைப் பற்றாதார் பிறவிக் கடலினின்றும் கரையேறுது கவல்வர்.

‘பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவன் அடி சேராதார்’

எனவே இறைவன் திருவடி, தோணி என்பதனை அருணகிரிநாதர் சீர்பாதவகுப்பில் கூறுகின்றார்.

‘உறவுமுறை மனைமிகவெனும் அலையில் எனதிதய
உருவுடைய மலினபவ சலராசி ஏறவிடும்
உறுபுணையும் அறிமுகமும் உயரமரர் மணிமுடியில்
உறைவதுவும் உலைவிலதும் அடியேன் மனோரதமும்’

ஆகவே அடியவர்கள் ஆண்டவனுடைய அடியலராகிய புணையைப் பற்றிக்கொண்டு முத்திக்கரை சேர்கின்றனர். பிறவிக்கடலைக் கடக்கவேண்டும் என்ற அக்கறையுடன் அக்கரை சேர்ந்த அடியார்க்கு அருளாரமுதமான ஆண்டவன் காட்சி தருகின்றான்.

‘கரைசேர் அடியார் களிசிறப்பக் காட்சி கொடுத்து’

உன்னை இகழ்வார்

இங்ஙனம் அடியவர்க்கு வெளிப்பட்டு அருளிய தேவாதிதேவா! அடியேனுக்கு மட்டும் தோன்றியுந் தோன்றாது, பிரைசேர் பாலில் நெய்போல் நின்றால் பெரியோர்கள் உன்னை இகழமாட்டார்களா?

அந்த இகழ்ச்சி வராதிருக்கும் பொருட்டாவது எனக்கு முன்தோன்றி ஆட்கொள்வாய்.

“பிரைசேர் பாலில் நெய்ப்போலப்
பேசாதிருந்தால் ஏசாரோ?”

என்ன அருமையான வாக்கு! கன்னலினும்
தேனினும் இனிய தெய்வத் திருசுவைத் திருவாக்கு-
பாட்டின் முழுவடிவம்,

‘அரைசே பொன்னம் பலத்தாடும்
அமுதே என்றுன் அருள் நோக்கி
இரைதேர் கொக்கொத் திரவுபகல்
ஏசற்றிருந்தே வேசற்றேன்
கரைசேர் அடியார் களிசிறப்பக்
காட்சி கொடுத்துன் அடியேன்பால்
பிரைசேர் பாலில் நெய்ப்போலப்
பேசாதிருந்தால் ஏசாரோ?’

அடியவர்கள் அல்லல்படுவார்களாயின், உலகம்
அடியவரை மட்டும் ஏசாது; அடியவரை ஆட்கொள்
ளும் ஆண்டவனையும் ஏசும்.

அருணகிரிநாதரும் இந்தக்கருத்தில் ஒரு பாடல்
பாடி யிருக்கின்றார்.

‘ஏறு மயில் வாகன குகா சரவண எனது
நீச என மாணமுன தென்றுமோதும்
ஏழைகள் வியாகுலமி தேதென வினாவினுனை
ஏவர் புகழ்வார் மறையும் என்சொலாதோ’

—திருப்புகழ்

அதிவீரராமபாண்டியர், கரிவலம்வந்த நல்லூரில் எழுந்தருளியுள்ள பால்வண்ண நாதரை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

‘இறைவனே! இந்த உலகில் உன் அடியனாகிய நாயேன் நலன் அழிந்து நிற்பேனாயின், உலகவர் என்னைக் கண்டு மட்டும் சிரிப்பார் என்று எண்ணற்க.

ஒரு பெரிய மனிதனுடைய வீட்டுப் பணியாளன் ஒரு இடத்தில் இகழப்படுவானாயின் அந்த இகழ்ச்சியில் அவனை அடிமை கொண்ட தலைவனுக்கும் பங்குண்டு. அதுபோல் ஆண்டவனே! உன்னையே சிந்தித்து வந்தித்து வாழ்த்தி வாழ்ந்த இந்த அடியான் அவல நிலையில் இடர்ப்படுவேனாயின், என் ஆண்டவனாகிய உன்னையும் பார்த்து உலகம் சிரிக்கும்.

நானிலத்தோர் முன்னே நலனழிந்து நானிருந்தால் கான நற்பூங் களவீச—ஈனமுரைத்(து) என்னைச் சிரிப்பார்என் றெண்ணாதே! எம்பெருமான் உன்னைச் சிரிப்பாரும் உண்டு.

13. யார்கொலோ சதுரர்

(கோயில் திருப்பதிகம்)

இறைவுன் தனது நிலையினின்றும் பெரிதும் இறங்கி வந்து மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக்கு அருள் புரிந்தார். அவரைத் தான் எடுத்துக் கொண்டு தன்னையே அவருக்குத் தந்து விட்டார். இந்த ஆனந்த அனுபவ நிலையை இக் கட்டுரை விளக்குகிறது.

பழைய காலத்தில் இப்போதுள்ளவாறு நாணயங்கள் சிடையாது. பண்டமாற்றம் புரிவார்கள், ஒருவரிடம் தானியம் இருக்கும்; ஒருவரிடம் ஆடையிருக்கும். இவருக்குத் தானியம் தேவை; அவருக்கு ஆடை தேவை. தானியத்தைத் தந்து ஆடையைப் பெற்றுக்கொள்வார். இப்படியே மிகப் பழங்காலத்தில் நிகழ்ந்தது; அதனால் எல்லோரும் கவலையின்றியே வாழ்ந்தார்கள்.

அறிவுப் பொருள்

ஆனால் உயர்ந்ததைத் தந்துவிட்டு, இழிந்த பொருளை யாரும் வாங்க மரட்டார்கள். அப்படி வாங்குவது அசட்டுத்தனம் அன்றோ. ஏமாந்துபோகக் கூடாது. ஆனால் சிவபெருமான் மணிவாசக சுவாமிக

ளிடம் ஏமாந்து போனார். சிவபெருமான் முற்றறிவும், அளவில் இன்பமும், பேராற்றலும் படைத்தவர். ஆன்மாவாகிய நாம் சிற்றறிவும், சிறிய ஆற்றலும், துன்பமும் உடையவர்கள். ஆண்டவன் தானே அறிகின்ற அறிவுப் பொருள்; நாம் அறிவித்தாலன்றி அறியமாட்டோம்.

இறைவன் தனது நிலையினின்றும் பெரிதும் இறங்கி வந்து மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக்கு அருள் புரிந்து. அவரைத் தான் எடுத்துக்கொண்டு தன்னை அருளுக்குத் தந்துவிட்டார்.

தந்ததும், கொண்டதும்

மணிராசகரைத் தான் எடுத்துக்கொண்டதனால் சிவமூர்த்திக்கு அணுவளவுகூட பயனோ இன்பமோ இல்லை; ஆனால் மணிவாசகருக்கு எல்லையில்லாத இன்பம் உண்டாகிவிட்டது. அவர் ஆனந்த வெள்ளத்தில் அழுந்தினார்; ஆடுகின்றார். பாடுகின்றார்.

“தந்ததின் றன்னைக் கொண்ட தென்றன்னைச் சங்கரா ஆர்கொலோ சதுரர்?

அந்தமொன்றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன்

இயாது நீ பெற்றதொன் றென்பால்?

சிந்தையே கோயில் கொண்ட எம்பெருமான்

திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே!

எந்தையே! ஈசா! உடவிடங் கொண்டாய்

யான் இதற் கிலனொர் கைம்மாறே

ஞான வடிவு

சங்கரா! சுகத்தைச் செய்பவனே! நீ ஞானமே

வடிவானவன். ஆனால் இந்த ஒரு விஷயத்தில்

ஏமாந்து போனாய். விலையில்லாத மாணிக்கக் கட்டியைக் கொடுத்துவிட்டு மண்ணாங்கட்டியைக் கொள் முதல் புரிந்தனையே!

ஒன்றுக்கும் பற்றாத நாயேனைப் பெற்றுக் கொண்டு இன்ப பூரணாகிய உன்னை எனக்குத் தந்தனையே! உன்னை நான் பெற்றதனால் பேரானந்தப் பெருவாழ்வு பெற்றேன். எம்பெருமானே! என்னை நீ பெற்றதனால் என்ன பயனைப் பெற்றாய்! நம் இருவரில் யார் சமர்த்தர்? உன்னைப் பார்க்கிலும் நான்தான் சதுரன். என்னைத் தந்து உன்னைப் பெற்று நித்திய பூரண இன்பமுறுகின்றேன்.

எங்கும் கலந்தாய்

திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளிய தேவ தேவா! அடியேன் சிந்தையிலும் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளினாய். என்னப்பனே! தனிப்பெருந்தலைவனே! என் உடம்பையே இடமாகக் கொண்டு இந்த ஊனிலும் உள்ளத்திலும் உணர்விலும் உயிரிலும் கலந்து நிற்கின்றாய்! இதற்கு அடியேன் என்ன கைம்மாறு செய்ய வல்லேன்?

பட்டினத்துச் சுவாமிகள் வாக்கும் இங்கு ஒப்ப நோக்கி மகிழ வேண்டும்.

‘பொன்னை அணிகலமாக்கி அணிவதால், நமது உடம்புக்குப் பல நலன்கள் உண்டு. பொன் உரைவதனாலும், அதன்மீது பட்ட நீர் நம் மீது படுவதனாலும் நன்மை விளைகின்றது. அழகும் விளைகின்றது.

ஆகவே பொன்னால் பொன்னை யுடையவன் நன்மையடைகின்றான். பொன்னைப் படைத்தவனால் பொன்னுக்கு ஒன்றும் அணுத்துணையும் நன்மை கிடையரது; இதுபோல், இறைவனே உன்னால் எனக்கு எண்ணற்ற நலன்கள் உண்டு. அடியேனால் உனக்கு நன்மை ஏதாவது உண்டா?"

பொன்னாற் பிரயோசனம் பொன்படைத்தார்க்
 பொன்படைத்தோன் [குண்டு
 தன்னாற் பிரயோசனம் பொன்னுக்கங் கேதுண்டு?
 அத்தன்மையைப் போல்
 உன்னாற் பிரயோசனம் வேண தெல்லாம் உண்டு
 உனைப்பணியும்
 என்னாற் பிரயோசனம் ஏதுண்டு?
 காளத்தி ஈச்சரனே.

14. விக்கினேன்

(அடைக்கலப் பத்து)

சிவபெருமான் தன்னை நினைக்கின்ற மெய்யடியார்க்கு அருளாரமுதத்தை அள்ளி வழங்குகின்றார். மாணிக்கவாசகர் அதனை அள்ளி விழுங்கத் தொடங்கினார். அது தொண்டையில் விக்கிக் கொண்டது; விதி வசத்தை நோக்கி வருந்துகிறார். தம்மை ஆட்கொள்ளுமாறு இறைவனை இறைஞ்சுகின்றார். இக்கட்டுரை, இறைவன்பால் உருகும் மாணிக்கவாசகரின் அடைக்கலத் திறத்தைத் தெளிவுற விளக்குகிறது.

“வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லால் கோடி
தொகுத்தார்க்குந் துய்த்தல் அரிது.”

என்கின்றார் திருவள்ளுவ தேவர். இன்னார்க்கு இன்னது இன்ன காலத்தில் அமையவேண்டும் என்று அவரவர்கள் செய்த தீவினை நல்வினைக்கேற்ப நியாயத்தீர்ப்புக் கூறி வகுத்து அனுப்புகின்றான் இறைவன்.

தராதரம்

ஒரு பள்ளிக்கூடத்திலே பல மாணாக்கர்கள் படிக்கின்றார்கள். சோதனை நடக்கின்றது. தேர்வுக்குரிய எண்களை மாணவன் தனது விருப்பத்துக்குப் போட்டுக்கொள்ள முடியாது. பள்ளித் தலைவர் விருப்ப

வெறுப்பில்லாதவர். பட்சபாதம் இல்லாதவர்; ஒருவனுக்குக் கூடவும் மற்றொருவனுக்குக் குறையவும் போடுகின்றார். அது அவர் விருப்பத்துக்குப் போடுவதில்லை. அந்தந்த மாணவன் சோதனையில் வினாத்தாளுக்கு எழுதிய விடையின் தரர்தரத்தை யொட்டியே தேர்வு எண்கள் போடப்படுகின்றன.

வினைக்கேற்ப விளைவு

அதுபோல் அன்பர்களாகிய நர்மே நமது வாழ்க்கையின் உயர்வு தாழ்வுகளை அமைத்துக்கொள்ள முடியாது. கருணை நிறைந்தவரும் பட்சபாதமில்லாதவரும் ஆகிய இறைவர் அவர் விருப்பத்துக்கும் நமது இன்பதுன்பங்களை அமைப்பதில்லை. நாம் முன்செய்த நன்மை தீமைகளை யொட்டியே இறைவனுடைய அருளாணையின்படி இன்பதுன்பங்கள் அமைகின்றன.

அதனாலேதான் உலகிலே மக்கள் பலதிறப்பட்டு வாழ்கின்றார்கள். எல்லோரும் இன்பமுடையவர்களாகவும், எல்லோரும் துன்பமுடையவர்களாகவும், எப்பொழுதும் மகிழ்ச்சி யுடையவர்களாகவும், எப்போதும் கவலையுடையவர்களாகவும் இருப்பதில்லை. வினைக்கேற்ப அவை மாறி மாறி வருகின்றன.

இறைவன் கட்டளைப்படியே

ஒன்றல்ல, பத்தல்ல, நூறு அல்ல, ஆயிரமல்ல, லட்சம் அல்ல, கோடிப் பொருள்களைத் தொகுத்து வைத்தாலும், வகுத்தான் வகுத்தவகையன்றி துய்க்க முடியாது.

நிரம்ப நிலமுள்ள ஒருவன் சர்க்கரை நோயினால் அலைப்புண்டு அரிசி யன்னம் ஒருபிடி கூட உண்ணாது அல்லற்படுகின்றான். கட்டில் மெத்தை, பட்டுவிரிப்பு முதலிய எல்லாப் பொருள்களும் சேகரித்த ஒருவன், சாய்ந்து படுத்தால் இருமல் வருகின்றபடியால், பஞ்சணையில் படுக்க முடியாது நில்த்திலிருந்து நீள் கவலை யுறுகின்றான்.

இராமலிங்கர்

ஆகவே இறைவனது கட்டளைப்படிதான் நாம் உலகில் எதையும் துய்க்க முடியும்.

இராமலிங்க அடிகள் கூறுகின்றார்.

களக்கமறப் பொதுநட நான் கண்டுகொண்ட தருணம்
கடைச்சிறியேன் உளம்பூத்துக் காய்த்ததொரு காய்

விளக்கமுறப் பழுத்திடுமோ வெம்பி உதிர்ந்திடுமோ?

வெம்பாது பழுக்கினும் என் கரத்திலகப்படுமோ?
கொளக்கருது மலமாயைக் குரங்கு கவர்ந்திடுமோ?

குரங்கு கவராதெனது குறிப்பி லகப்படினும்
துளக்கமற உண்ணுவனோ தொண்டை விக்கிக்

கொள்ளுமோ

சோதி திருவுளம் எதுவோ ஏதும் அறிந்திலனே.

“கனக சபையிலே அப்பனுடைய திருநடன தரிசனத்தைக் கண்ட எனக்கு உள்ளம் மலர்ந்து காய்த்த அருள் பழுக்குமோ? பழுக்காது வெம்பி உதிருமோ? வெம்பி யுதிராது பழுக்கினும் என் கையில் அகப்படுமோ? ஆணவ மலமாகிய குரங்கு அதனைக் கவர்ந்து கொள்ளுமோ? அக் குரங்கு கவராது என்

குறிப்பில் அகப்பட்டால், அதனை உண்ணும்போது தொண்டை விக்கிக் கொண்டால் என் செய்வேன்? சோதியின் திருவுளம் எதுவோ? அடியேனால் அறிய முடியுமா?" என்று கூறி ஏங்குகின்றார்.

தொண்டை விக்கிக்கொள்ளுமோ என்றார். இந்த அறிய கருத்து இராமலிங்க அடிகளுக்குத் திருவாசகத் திலிருந்து கிடைத்தது.

இராமலிங்கர் திருவாசகத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு உடையவர். அத் தேனில் முழுகி எழுந்தவர்.

அருளாரமுது

சிவபெருமான் தன்னை நினைக்கின்ற மெய்யடியார்க்கு அருளாரமுதத்தை அள்ளி வழங்குகின்றார். மாணிக்கவாசகர் அந்த ஆரமுதத்தை அள்ளி வாய் கொள்ளாது இட்டு விழுங்கத் தொடங்கினார். உடனே அந்த அருளாரமுதம் தொண்டையில் விக்கிக்கொண்டது. ஏன்? விதியின்மையால் விக்கியது.

“வழங்குகின்றாய்க்குன் அருளாரமுதத்தை
வாரிக்கொண்டு
விழுங்குகின்றேன் விக்கினேன்
வினையேன் விதி இன்மையால்.”

ஆண்டவனே! கருணைக் கடலாகிய தேவரீர் மிகுந்த தாராள சிந்தையுடன் உனது அருளாரமுதத்தை அள்ளி அள்ளி வழங்குகின்றாய். வினையேனாகிய அடியேன் அதனை வாரி விழுங்கினேன். என் விதி வசத்தால் விக்கிக்கொண்டது.

“தழங்கருந் தேன் அன்ன தண்ணீர் பருகத்தந்
துய்யக் கொள்வாய்.”

நல்ல சுவையுடன் கூடிய தேன் போன்ற தண்ணீர் தந்து என்னை ஆட்கொள்வாய். விக்கல் கண்டவனுக்குத் தண்ணீர் தருவது புண்ணியமன்றோ?

“அழுங்குகின்றேன் உடையாய் அடியேன் உன்
அடைக்கலமே.”

தொண்டை விக்கி வினையேன் வருந்துகின்றேன்; என்னை அடிமையாக உடைய எம்பெருமானே! அடியேன் உனது அடைக்கலப்பொருள். என்னை ஆள்வது உனது கடமை.

அமுத வாக்கு

எத்துணை அருமையான வாக்கு? இந்தப் பாடல் அமுதாகத் தித்திக்கின்றது.

அமுதம் உண்கிறவன் வெறும் தண்ணீர் குடித்தால் அமுதின் சுவை குன்றும். அதனால் தேன் போன்ற குளிர்ந்த நீரைத் தருமாறு வேண்டுகின்றார்.

வழங்குகின் ருய்க்குன் அருளா ரமுதத்தை
வாரிக்கொண்டு
விழுங்குகின்றேன் விக்கினேன் வினையேன் என்
விதியின்மையால்
தழங்கருந் தேனன்ன தண்ணீர் பருகத்தந்
துய்யக் கொள்ளாய்
அழுங்குகின்றேன் உடையாய் அடியேன் உன்
அடைக்கலமே.

15. பற்று

(வாழாப்பத்து)

அவாவும் பற்றும் ஒழிந்தாலன்றி, பிறவித்
துன்பம் நீங்காது; பற்றற்றவன் பரமன்; அவன் மீது
பற்றை வைக்க வேண்டும். அவ்வாறு வைத்தால்
ஏனைய பற்றுக்கள் அனைத்தும் தாமே ஒழியும். உம்
பரும் அறியாச் செம்பெருமானாகிய அண்ணலைக்
கூவி யழைத்து, அருள்வாய் என்கிறார் மாணிக்க
வாசகப் பெருந்தகை. அவரது அருளன்பைத் தெளி
வாக அழகுற எடுத்துக் காட்டுகிறது இக்கட்டுரை.

எண்ணில்லாத காலமாக உயிர்களாகிய நாம்
எண்ணிலாதபிறவிகளை எடுத்து வருகிறோம். இதற்குக்
காரணம் இரண்டு; பற்றும் அவாவுமாகும்.

பற்று என்பது தன் உடைமையில் வைத்துள்ள
விருப்பம்.

அவா என்பது பிறருடைய உடைமையில் வைக்
கும் விருப்பம்.

“அவாவென்ப எல்லா வுயிர்க்கும் எஞ்ஞான்றும்
தவாஅப் பிறப்பினும் வித்து.”

என்கின்றார் திருவள்ளுவர்.

தொலைக பிறவித் துன்பம்

அவாவும் பற்றும் ஒழிந்தாலன்றிப் பிறவித் துன்பம் தொலையாது; பசையுடன் தொலைய வேண்டும். இதனைக் கம்பநாடர் கூறுகின்றார்.

பற்றவா வேரொடும் பசையறப் பிறவிபோய்
முற்றவா வுணர்வுமேல் முடுகினார் அறிவு சென்று
உற்றவா நவன் இருந்தியோகு செய்தனன் எனில்
சொற்றவா மளவதோ மற்றிதன் தூய்மையே.

முதலில் அவாவை விட்டுவிட வேண்டும். அவாவானது மெய் வாய் கண் செவி நாசி என்ற ஐந்து வாயின் வழி சென்று நம்மைக் கெடுக்கின்றது. இந்த ஐவாய் வழி செல்லும் அவாவை விட்டாலன்றி கடைத்தேற முடியாது.

“கைவாய் கதிர்வேல் முருகன் கழல்பெற்றுய்வாய் மனனே ஒழிவாய் ஒழிவாய்
மெய்வாய் விழி நாசியொடுஞ் செவியாம்
ஐவாய் வழிசெல்லும் அவாவினையே.”

என்று அருணகிரிநாதர் கூறுகின்றார்.

ஆறுதலும் அமைதியும்

இந்த அவாவை விட்டாலன்றி, நமக்கு ஆறுதலும் அமைதியும் சாந்தியும் உண்டாகமாட்டா.

“யாதனின் யாதனின் நீங்கியான் நோதல்
அதனின் அதனின் இலன்”

என்கின்றார் திருவள்ளுவர்.

ஐம்புலன்களின் வலிமையை அழிக்கவேண்டும். பின்னர், நமக்கு என்ன என்ன தேவையோ அத்தனையும் விட்டுவிட வேண்டும்.

“அடல்வேண்டும் ஐந்தன் புலத்தை விடல்வேண்டும் வேண்டிய எல்லாம் ஒருங்கு.”

என்ற திருவள்ளுவரின் தித்திக்கின்ற திருவாக்கை நோக்குங்கள்.

உற்றது வீடு

அவாவை அறவே விட்டபின், நமது பொருளில் வைத்துள்ள பற்றையும் முற்றுற விடவேண்டும்.

‘அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடு’

என்பது நம்மாழ்வார் திருவாக்கு.

எத்தனையோ வகைகளில் பற்று வைத்திருக்கின்ற நாம் என்ன காரணமோ ஆண்டவன் மீது மட்டும் பற்று வைக்காமல் இருக்கின்றோம். பற்றற்றவனாகிய பரமன்மீது பற்று வைத்துவிட்டால் ஏனைய பற்றுக்கள் அனைத்தும் தாமே பறந்து போய்விடும். நெருப்பைக் கண்டு பனியும், ஒளியைக் கண்டு இருளும் பேர்வது போல் என அறிக.

இறைப் பற்று

ஆகவே இறைவனைப் பற்றி ஏனைய பற்றுக்களையகற்றிவிட வேண்டும். அவ்வண்ணம் அகற்றிய ஞானமூர்த்தி மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்.

அவர் அருளிச் செய்த அமுதப் பாடலைப் பாருங்கள்.

வம்பனேன் தன்னை ஆண்ட மாமணியே
 மற்று நான் பற்றிலேன் கண்டாய்
 உம்பரும் அறியா ஒருவனே! இருவர்க்கு
 உணர்விறந் துலக மூடுருவும்
 செம்பெருமானே சிவபுரத் தரசே
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
 எம்பெருமானே! என்னை யாள்வானே
 என்னை நீ கூவிக்கொண்டருளே.

மாணிக்க மணி

வம்பு நிறைந்த அடியேனையும் ஒரு பொருளாக
 நினைத்து ஆட்கொண்ட சிறந்த மாணிக்க மணியே!
 அடியேனுக்கு உன்னையன்றி வேறு பற்று இல்லை;
 பற்றுக்களையுடைய தேவர்களால் காண முடியாத
 ஒப்பற்றவனே! மாலும் அயனும் உணர்வு இன்றித்
 தேட அவர்கட்குத் தோன்றாது உலகமெல்லாம்
 நடத்துகின்ற செம்பொருளே! சிவலோகநாதா!
 எளியேன் பொருட்டுத் திருப்பெருந்துறையில் எழுந்
 தருளி வந்து அருளிய தேவதேவா! எம்பெருமானே!
 என்னை ஆளுகின்ற அண்ணலே! அடியேனைக் கூவி
 அழைத்து அருள்வாய்.

உம்பரும் அறியாத ஒருவன். உம்மை-சிறப்
 பும்மை. அவன் ஒருவன். இருவரால் அறியவொண்
 னாத ஒருவன். தேடுகின்றவர்க்கு அவன் அகப்பட
 மாட்டான். 'அப்பனே!' என்று அழைத்து அகந்
 குழைந்து உருகி உருகி நிற்கின்ற அடியவரைத்
 தேடிக்கொண்டு வருவான்.

ஒரு வீட்டில் தாயும் சேயும் ஒளிந்துகொள்கின்ற விளையாட்டை விளையாடுகின்றார்கள். தாயார் ஒளிந்து கொண்டாள். குழந்தை தேடுகின்றது; தண்டை சதங்கை கலீர் கலீர் என்று ஒலிக்க ஓடுகின்றது; தாய் எங்கே எங்கே என்று நாடுகின்றது; படுக்கை வீட்டில் பார்க்கின்றது. சமையல் அறையை நோக்கி யது; இன்னும் ஒவ்வொரு பகுதியாக அலைகின்றது. நம் குழந்தையின் சமர்த்தைப் பார்ப்போம் என்று தாய் ஒளிந்துகொண்டே இருக்கின்றாள்.

தேடித் தேடி அயர்ச்சியுற்ற குழந்தை, தேடுகின்ற தன்மையை விடுத்துக் கூடத்தில் நின்று செயலிழந்து 'அம்மா' அம்மா!' என்று அழுதது. ஒளிந்திருந்த தாய் ஓடிவந்து, 'கண்ணே! அழாதே' என்று எடுத்தாள்; அணைத்தாள்; பால்கொடுத்தாள்; பரிவுடன் ஆதரவு செய்தாள்.

இதுபோல் தேவரும் திருமாலும் அயனூர் தங்கள் சிறவினால் முனைப்புடன் தேடினார்கள்! இறைவன் கிடைக்கவில்லை. திகைத்து நின்றார்கள்.

அன்பால் உருகுதல்

மாணிக்கவாசகர் அன்பால் அகங்குழைந்து நின்று உருகினார். மூவருக்குந் தேவருக்கும் எட்டாத இறைவன் வெளிப்பட்டு ஆட்கொண்டருளினான்.

ஆதலால் அன்பர்கள் இறைவனை அன்பினால் உருகி அழைத்து அருள் பெறவேண்டும். இதனை நமக்கு உபதேசிக்கின்றது திருவாசகம்.

16. மூன்று நிலைகள்

(அருட்பத்து)

விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் என்று ஆன்மாக்களில் மூன்று வகை உண்டு. அவைகளின் நிலைக்கேற்ப இறைவன் முறையே சோதி வடிவாகத் தன்மையிலும், திருக்கோலம் தாங்கி முன்னிலையிலும், மானிட வடிவுடன் படர்க்கையிலும் அருள் புரிகின்றான். அந்த நீதி வழுவாத இறைவனின் இயல்பை எடுத்துரைக்கின்றது இக் கட்டுரை.

இறைவன் மூன்று நிலைகளில் நின்று ஆன்மாக்களுக்கு அருள் புரிகின்றான். ஆன்மாக்களுக்கு ஏன் இறைவன் முத்திரம் நின்று அருள்புரிகின்றான் என்ற வினா எழும். ஆண்டவன் பட்சபாதமில்லாதவன். எல்லோருக்கும் ஒன்றுபோல் அருள்புரிய வேண்டாமா? ஒருவருக்கு ஒன்று மற்றொருவருக்கு ஒன்று என்று இருக்கக்கூடாதே? பலர் சேர்ந்து உணவு செய்கின்ற பந்தியில் ஒருவருக்கு நெய்; ஒருவருக்குப் பாயசம்; ஒருவருக்கு வெறும் அன்னம்; என்று மாறுபடப் படைப்பது பிழையல்லவா? பந்தி மாறாட்டம் புரிவது பாவமும் ஆகும்.

க்ருணையும் நீதியும் நிறைந்த இறைவன் ஒரு உயிருக்கு ஒரு மாதிரியும் மற்றொரு உயிருக்கு ஒரு மாதிரி

யும் அருள்புரியக் கூடாது அல்லவா? ஆனால் இறைவன் எல்லா உயிருக்கும் ஒன்றுபோல் அருள் புரிவதில்லை. இதனுடைய காரணத்தைச் சற்று நிதானமாகச் சிந்தித்தல் வேண்டும்.

பக்குவத்திற்கேற்ற அருள்

ஒரு பெரிய கல்விச்சாலை. அதில் பல மாணவர்கள் படிக்கின்றனர். கல்விச் சாலையின் தலைமை ஆசிரியர்க்கு எல்லாப் பிள்ளைகளும் ஒன்றுதானே. ஆனால் எல்லா மாணவர்களுக்கும் ஒன்றுபோல் மார்க்கு போடமாட்டார்: ஒருவனுக்கு 100-க்கு 90 மார்க்கு. ஒருவனுக்கு 100-க்கு 75 மார்க்கு; ஒருவனுக்கு 100-க்கு 25 மார்க்கும். இப்படி பல மாதிரி மார்க்கு தருகின்றார். என்ன காரணம்? மாணவர்களிடத்திலே அவருக்கு அணுவளவும் வேற்றுமை கிடையாது. மாணவர்கள் படித்து சோதனையில் எழுதிய வண்ணத்தைப் பார்த்து அவரவர் அறிவுக்கு ஏற்ப நடுநிலை நின்ற தலைமையாசிரியர் மார்க்குப் போடுகின்றார்.

இதுபோல் இறைவன் அவரவர்கள் பரிபக்குவத்திற்கு ஏற்ப அருள் புரிகின்றான். அவ்வாறு அருள் புரிகின்ற நிலை மூன்று என அறிக.

மூவகை ஆன்மாக்கள்

இனி ஆன்மாக்களும் மூன்று வகைப்படும். ஆன்மாக்களுக்கு வருகின்ற துன்பங்கள் அத்துணைக்கும் மூலகாரணங்கள் மலங்களே யாகும். இந்த உடம்புக்கும் பலநோய்களைத் தருவது மலச்சிக்கலேயாகும்.

அதுபோல் ஆன்மாவுக்கும் மலத்தொடர்பே சகல துக்கங்களுக்கும் காரணமாகும்.

ஆன்மாவுக்கு ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மூன்று மலங்களுண்டு; ஆணவம் ஆன்மாவுக்கு அநாதியேயுண்டு; அது மூலமலம் எனப்படும். சகஜ மலம் எனவும் கூறுவர். கன்ம மலமும் மாயா மலமும் இடையே வந்தவை. ஆகந்துக மலம் எனப்படும். ஒரு மலமுடைய ஆன்மாக்கள் விஞ்ஞானகலர்; இரு மலமுடைய ஆன்மாக்கள், பிரளயாகலர்; மும்மல முடைய ஆன்மாக்கள் சகலர்.

ஒரு மலமுடைய விஞ்ஞானகலருக்கு இறைவன் சோதி வடிவாக உள் நின்று தன்மையில் அருள் புரிகின்றான்.

இரு மலமுடைய பிரளயாகலருக்கு இறைவன் மான், மழு, காளகண்டம், சடைமுடியாகிய திருக்கோலந் தாங்கி முன்னிலையில் அருள் புரிகின்றான்.

மும்மலமுடையசகலருக்குஇறைவன், “மானுடச் சட்டை” தாங்கிப் படர்க்கையில் நின்று அருள் புரிகின்றான்.

தன்மை முன்னிலை படர்க்கை என்ற மூன்று நிலைகளில் சோதியுருவம், மான் மழு தாங்கிய திருவுருவம், மானிடவுருவம் என்ற இந்த மூன்று வடிவங்களில் நின்று அருள்புரிகின்றான் எனத்தெளிக.

இந்த அரிய கருத்தை நமக்கு எளிதாக உணர்த்துகின்றார் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்.

“ சோதியே சுடரே சூழொளி விளக்கே ”

இது ஒரு மலமுடைய விஞ்ஞானகலருக்கு அருளும் நிலை.

“ சுரிகுழல் பனைமுலை மடந்தை
பாதியே பரனே பால் கொள் வெண்ணீற்றுய் ”

இது இரு மலமுடைய பிரளயாகலருக்கு அருளும் நிலை.

“ பங்கயத்து அயனும் மால் அறியா
நீதியே செல்வத் திருப்பெருந் துறையில்
நிறைமலர்க் குருந்த மேவிய சீர் ஆதியே...”

இது மும்மலமுடைய சகலருக்கு அருளும் நிலை.

இறைவனே! அடியேன் அன்புடன் அழைத்தால் “அது என்ன” என்று கேட்டருள் புரிவீர்.

“ அடியேன் ஆதரித்து அழைத்தால்
அதெந்துவே என்றருளாயே ”

அதெந்துவே—அதென்ன; இது கன்னடமொழி.

இனி இந்தப் பாடலின் எழிலான முழுவருவம்.

சோதியே! சுடரே! சூழொளி விளக்கே!

சுரிகுழல் பனைமுலை மடந்தை
பாதியே! பரனே! பால்கொள் வெண்ணீற்றுய்

பங்கயத் தயனு மாலறியா
நீதியே! செல்வத் திருப்பெருந் துறையில்
நிறைமலர்க் குருந்த மேவியசீர்

ஆதியே அடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே என்றருளாயே.

“நீதியே” என்று இறைவனை அழைக்கின்றார். இறைவன் நடுநிலை தவருதவன். பட்சபாதம் இல்லாதவன் என்பதைக் குறிக்கின்றார். மிகவும் அருமையான சொல் இது.

நீதி நிறைந்தவன்

சுவாமிக்கு மிகவும் வேண்டியவர் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார். அவர் தம்பிரான் தோழர். திருவொற்றியூரிலே சங்கிலியாருக்குத் தந்த சத்தியத்தை மறந்து ஊரை விட்டுப் போக எண்ணி எல்லையைத் தாண்டி ஒரு காலை வைத்தார். உடனே ஆண்டவன் இரு கண்களையும் வாங்கிவிட்டான். காலடி வைத்தவுடனேயே கண் கெட்டுவிட்டது. அந்த இடம் காலடிப்பேட்டை என்று இன்றும் வழங்கி வருகின்றது. தோழன் என்று இறைவன் மன்னிக்கவில்லை. குற்றம் புரியின் யாராயிருப்பினும் அதன் பயனைத் தந்தே தீருவான். ஆண்டவன் நீதி தவருதவன்.

ஆகவே அடியார்கள் நீதி தவருது ஒழுகவேண்டும். நீதியும் நெறியும் ஒழுக்கமும் அடியார்களுடைய உயிர் நாடிகள். இவற்றைக் கடைப்பிடித்தவர்கள் இறைவனுடைய அருளைப் பெற முடியும்.

இத்தகைய இனிய கருத்துக்களை நமக்குத் தெளிவாக எடுத்து உபதேசிக்கின்றது திருவாசகம்.

(கண்டபத்து)

இறைவன் மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக்கு குருவுருவாகி வந்தருளினார்; ஜாதி, குலம், பிறப்பு, பேதை குணம், பிறருருவம், யானெனது, சொல் என்ற இவைகளை மாய்த்து, ஆட்கொண்டருளினார். அங்கே அல்லல் நீங்கியது. அல்லல் அற்ற அருள் நிலையில் ஒப்பில் அப்பனை அடிகள் கண்டார். எல்லாம் சிவமாகக் கண்ட மாணிக்க வாசகரின் அருட்காட்சியை நயமுற விளக்குகிறது இக் கட்டுரை.

“கண்ணுக்குக் காணாத ஒன்றை உண்டு என்று எப்படி ஒப்புக்கொள்வது? கடவுள் கண்ணுக்குத் தோன்றவில்லையே? ஆதலால் கடவுள் என்ற ஒரு பொருள் இருக்க முடியுமா?” என்று வினாவுகின்றனர் பலர்.

கண்டேன்

இந்த வினாவுக்கு விடை யிறுக்கின்றார் மாணிக்க வாசகர்.

“அடியேன் ஆண்டவனைக் கண்டேன் கண்டேன்” என்கின்றார்.

ஆனால் இறைவனை ஆராய்ச்சியால் காண முடியாது; அனுபவத்தால்தான் காணலாம் என்கின்றார்.

தேனில் உள்ள தித்திப்பைக் கண்டவன் கூற மாட்டான்; உண்டவனும் கூறமாட்டான். ஆனால் உண்டவன் உரைக்கமாட்டானாயினும் உணர்வான்.

அரியவன்

“உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே” என்பது தொல்காப்பியர் வாக்கு. உலகம்—ஞானிகள். ஞானிகள் உணர்வார்கள்; உரைக்கமாட்டார்கள். ஏனெனில் அது உரைக்கு உட்படாதது, ‘உலகெலாம் உணர்ந்தோதற் கரியவன்’ என்கின்றார் சேக்கிழார் பெருமான்.

பக்குவமுறல்

ஏழு வயதுள்ள ஒரு சிறு பெண்ணுக்கு இருபது வயதுள்ள ஓர் ஆடவனைத் திருமணம் செய்துவைத்தார்கள். அச் சிறுமி தன் கணவனை விரும்பாள். அவளுக்கு விருப்பம்பொம்மை விளையாட்டில். அவள் அருகில் கணவன் சென்றான். போ அசடு! போ என்று வைதாள், விரட்டினாள். பின்னர் அவளுக்குப் பதினைந்து வயது வந்தது. பக்குவம் அடைந்தாள். அப்போது தன் கணவன் படிக்கின்ற தனி அறையிற் சென்று பாலும் பழமுந் தந்து நாணிக் கோணிப்புன்னகை புரிந்து நிற்கின்றாள். என்ன காரணம்? அப்போது அவள் பக்குவம் அடையவில்லை. இப்போது பக்குவம் அடைந்தாள்.

அதுபோல ஆன்மா பக்குவம் அடையாதபோது ஆண்டவன்மீது வெறுப்பு. பக்குவமுற்ற ஆன்மா ஆண்டவனை விரும்புகின்றது.

கோதில் அமுதான்

ஆகவே பேதை குணம் நீங்கவேண்டும்; இனி அவளை யன்றி பிற உருவம் சுவைக்காது; யான்

எனது என்ற அகப்பற்றும் புறப்பற்றும் அற்றுப் போக வேண்டும். அங்கே சொல்லும் நீங்கிவிடும். அத்தனையும் மாய்ந்த இடத்தில் இறைவனை நான்கண்டேன். அங்கே அவன் குற்றமில்லாத அமுதமாகத் தித்திக்கின்றான் என்கின்றார் அடிகளார்.

“பேதை குணம் பிறருருவம் யானெனதென்னுரை
மாய்த்துக்
கோதிலமுதானனைக் குலாவுதில்லை கண்டேனே”

தில்லை என்பது நமது இதயத்தானம். இறையருள் பெற்றவர்க்கு பரந்த உள்ளம் உண்டாகும்; குறுகிய மனம் நீங்கும்.

ஜாதி, குலம்

ஜாதி, குலம் என்ற இரு சொற்கள் இப்போது உலகில் ஒரு பொருளில் வழங்குகின்றன; பிராமண ஜாதி, சூத்திரிய ஜாதி, வைசிய ஜாதி என்று கூறுகின்றார்கள்; இது பிழை.

ஜாதி என்பது பெரும் பிரிவு. குலம் என்பது சிறு பிரிவு. ஜாதி என்பது மாவட்டம் [ஜில்லா] பிரிவு போல்; குலம் என்பது வட்டம் [தாலுகா] பிரிவு போல்.

மிருகம், பக்ஷி, மனிதன், தேவன் என்ற பிரிவினைக்கு ஜாதி என்று வழங்குதல் வேண்டும்.

மிருக ஜாதி, பக்ஷி ஜாதி, தேவ ஜாதி, மனுஷ ஜாதி என்பது முறை.

திருச்சி ஜில்லா, கோவை ஜில்லா, மதுரை ஜில்லா என்பதுபோல்.

இனி மனிதர்கட்குள் குணத்தினால் விளைவது குலம். தணிந்த சிந்தையுடையார் அந்தணர்; பொறி புலன்களை வென்றவர் அரசர்; புண்ணியங்களை வளர்க்கின்றவர் வணிகர்; விருந்தினரை உபசரிக்கின்றவர் வேளாளர்.

இந்த முறையில் அந்தண குலம், அரச குலம், வணிக குலம், வேளாள குலம் என வந்தது. இது முசிரி தாலாகா, குளித்தலை தாலாகா, லால்குடி தாலாகா என்பதுபோல்.

லால்குடி தாலாகா என்று கூறும், லால்குடி ஜில்லா என்பது எத்துணைப் பிழையோ அது போன்றது பிராம்மண ஜாதி; கூத்திரிய ஜாதி என்பது என வுணர்க.

பிறப்பென்பது மாகாணப் பிரிவினை போன்றது. ஒரிசர் மாகாணம்; பம்பாய் மாகாணம். சென்னை மாகாணம் என்பதுபோல். பிறப்பு, முட்டையில் பிறப்பது, வேர்வையில் பிறப்பது, வயிற்றில் பிறப்பது, பூமியில் இருந்து வெடித்துப் பிறப்பது. “அண்டஜம், சுவேதஜம், ஜராயுஜம், உத்பீஜம்” என்பன. இவை பிறப்பைக் குறிக்கும்.

எல்லாம் சிவமயம்

எனவே ஜாதி வேறு, குலம் வேறு, பிறப்பு வேறு, ஆனால் இவையத்தனையும் சிவனருள் பெற்ற சிவ ஞானிகட்குத் தோன்றமாட்டா. எல்லாம் ஒரே சிவ மயமாய்த் தோன்றும்.

விறகுக் கடைக்குச் சென்றால் பல ஜாதி விறகுகளை வெவ்வேறே குவித்து வைத்திருப்பார்கள்; புங்

கம் விறகு, புளியம் விறகு, அத்தி விறகு, ஆலம் விறகு, வேப்பம் விறகு, வேலம் விறகு எனக் கூறுவர். அவற்றை ஒன்றாக்கி தீ வைத்துவிட்டார்கள். வெந்து தணலாயின, பிறகு புங்கந்தணல், புளியந்தணல், அத்தித்தணல், ஆலந்தணல், வேப்பந்தணல், வேலந்தணல் என்று கூறமுடியாதல்லவா.

விறகு நிலையில் ஜாதியுண்டு. தணலான பின் ஜாதி நீங்கிவிட்டது. அதுபோல குணம் குறியுள்ள சாமானிய நிலையில் ஜாதி குலம் பிறப்பு என்ற தன்மைகள் உண்டு. குணம் குறி அற்ற அதீத நிலையில் ஜாதி குலம் பிறப்பு என்ற தடுமாற்றம் இல்லை; எல்லாம் சிவமாகத் தோன்றும்.

“சாதி குலம் பிறப்பென்னும் சுழிப்பட்டுத் தடுமாறும்
ஆதமிலி நாயேனை”

அருள் நிலை

இறைவன் மணிவாசகருக்குக் குருவாக வந்தருளிச் சாதி குலம் பிறப்பு பேதை குணம் பிறருருவம் யான் எனது சொல் என்ற இவைகளை மாய்த்து ஆட்கொண்டருளினார். அங்கே அல்லல் நீங்கிவிட்டது.

அல்லல் அற்ற அருள் நிலையில் அப்பனை அவர்கள் கண்டனர்.

சாதி குலம் பிறப்பென்னுஞ் சுழிப்பட்டுத் தடுமாறும்
ஆதமிலி நாயேனை அல்லலறுத் தாட்கொண்டு
பேதைகுணம் பிறருருவம் யானெனனதென்

னுரைமாய்த்துக்
கோதிலமு தானானைக் குலாவுதில்லை கண்டேனே’

(குழைத்த பத்து)

‘ஆண்டவனுக்கும் நமக்கும் உள்ள தொடர்பு ஆண்டானுக்கும் அடிமைக்கும் உள்ளது போன்றது. அவனை நாம் அன்பினால் வழிபட வேண்டும்; ‘அது வேண்டும். இது வேண்டும்’ என்று கேட்கக் கூடாது. நம் தேவை அனைத்தும் அவன் அறிவான். நம் நிலைக்கேற்ப வழங்குவான்; அடிமையின் தேவையை எல்லாம் ஆண்டவன் வழங்கவேண்டும் என்று எண்ணுவது சால அழகு’ என்று இடித்துரைக்கின்றது இக் கட்டுரை.

இறைவன் என்றோ அன்றே உயிர்களும் உண்டு; என்று நீ, அன்று நான்” என்கின்றார் தாயுமானார். ஆனால் ஆண்டவன் தலைவன்; நாம் அடிமைகள்; “என்று நீ அன்று நான் உன் அடிமையல்லவோ?” என்றதனால் அறிக. இறைவன் ஆண்டான்; நாம் அடிமைகள்.

நாம் ஆண்டவன் அடிமைகள் என்று மறவாமல் நினைக்க வேண்டும். ஆண்டவனுடைய அடிமை என்று கூறிப் பெருமிதங் கொள்ளவேண்டும்; அருணகிரிநாதர் “அடுத்த பிறப்பு ஒன்று வருமானால் முருகா உனது அடிமையென்று அமைய வேண்டும்” என்று வேண்டுகிறார்.

“அருள தருளி எனையுமனதொ
டடிமை கொளவும் வரவேணும்”

நம்முடைய கருவி கரணங்கள் எண்ணங்கள் எல்லாம் அவனுடையவே.

“கூறும் நாவே முதலாகக் கூறுங் காரணம் எல்லாம் நீ” என்பது மணிவாசகம்.

எல்லாம் அவனுடையவை; ஆதலின் நமக்கென்று ஒன்றும் இல்லை. தேறும் வகை நீ, திகைப்பு நீ, தீமை நன்மை முழுதும் நீ என்று அடுத்தபடியாகக் கூறுகின்றார் மணிவாசகர்.

தகுதி அறிந்து வழங்குபவன்

இறைவனிடம் இது வேண்டும் அது வேண்டும் என்று கேட்பது நன்றன்று என்கிறார். ஏன்? நமது உள்ளும் புறமும் கீழும் மேலும் நிறைந்து உயிருக்கு உயிராக நிற்கின்றான் இறைவன். நமக்கு என்ன என்ன தேவையோ அவையனைத்தையும் அறிவான். கொடுப்பதிலே லோபகுணம் இல்லாதவன்; அவன் தந்தால் ஏன் தந்தாய் என்று அவனைக் கேட்பார் ஒரு வருமில்லை. அவனிடத்தே இல்லாததுமில்லை. கருணையே உருவானவன்; ஆகவே நாம் ஒன்றுமே விரும்பாமல் கூடும் அன்பினால் மட்டும் கும்பிடவேண்டும். வீடும் வேண்டா விறலில் விளங்க வேண்டும். நமது தேவையைத் தெரிந்து அவன் தருவான்.

“வேண்டத் தக்க தறிவோய் நீ

வேண்ட முழுதும் தருவோய் நீ”

நமது குழந்தைகளுக்கு என்ன என்ன தேவையென்று அறிந்து நாம்தானே சட்டை. உணவு முதலியன தருகின்றோம். ஒரு பிறப்புக்கு வந்த தாய் தந்தையரே இவ்வாறு மக்களின் தேவையைத்தாமே அறிந்து செய்வாராயின் பிறவிகள் தோறும் அம்மையப்பகூக

விளங்கும் ஆண்டவர், நமது தேவைகளையறிந்து வழங்காதிருப்பானோ? ஒருபோதும் இருக்கமாட்டார்.

அருளே தருவான்

இறைவன் நமக்குப் புரிவது அத்தனையும் அருள் தான். சில சமயம் நமக்குத் துன்பம்போல் தோன்றும் அது அறியாமையால் தோன்றுவது.

தாய் குழந்தையின் நோய் போக வேப்பங் கொழுந்து, சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி, இவைகளை அரைத்துக் கொடுக்கின்றாள்; குழந்தைக்கு மிகுந்த கசப்பும் காரமுமாக இருக்கும். அன்றியும் குழந்தையின் சிறு மதியில் தாய் கருணையினால் தன் நன்மைக்குத்தான் இதனைத் தருகின்றாள் என்று அறிந்துகொள்ள முடியாதுதானே. ஆயும் அறிவு அதற்கு இல்லை; ஆனால் “அம்மா நமக்குக் கெடுதலான ஒன்றைத் தரமாட்டாள்” என்ற நிச்சய புத்தி இருக்கவேண்டும்.

அதுபோல் இறைவன் ஒருபோதும் நமக்குத் தீமை யளிக்கமாட்டார். இந்த உடம்பு, உணர்வு. உள்ளம், உரை, உயிர் எல்லாம் அவன்பால் ஒப்பு வித்து “நன்றே செய்வாய் பிழை செய்வாய் நானோ இதற்கு நாயகமே” என்று இருக்கவேண்டும்.

ஆராய்ச்சி அறுபடும்

அங்கே உணர்வு நின்றுவிடும். உணர்வு அற்ற இடத்திலே ஆராய்ச்சியும் அற்றுப்போகும்.

“நாயிற்கடையாம் நாயேனை நயந்து: நீயே யாட்

கொண்டாய்

மாயப்பிறவி உன்வசமே வைத்திட்டிருக்கும் அதுவன்றி

ஆயக்கடவேன் நானேதான் என்னதோ இங்கு
அதிகாரம்?
காயத்திடுவாய் உன்னுடைய கழற்கீழ் வைப்பாய்
கண்ணுதலே!

இறைவனுடைய அருட் செயலை ஆராய்வதற்கு
அடிமைகளாகிய நமக்கு என்ன அதிகாரம் உளது?

அடிமையின் கடமை

ஒரு எஜமானிடம் 45 பேர்கள் வேலை செய்கிறார்கள். எஜமானைப் பார்க்க ஒரு தகுதியானவர் வருகின்றார். எஜமான் ஒரு பணியாளனைப் பார்த்து, “நீ போய் அப் பெரியாரை வண்டியில் அழைத்துவா, வழியில் அவருக்கு நல்ல இனிய உணவை வாங்கிக் கொடு; நீயும் சாப்பிட்டுக்கொள்; தனியே விருந்தினர்மாளிகையில் தங்கவை. வேண்டிய உபசாரஞ் செய், மாலையில் அவரைப் படக்காட்சிக்கு அழைத்துப் போ; நீயும் டிக்கட்டு எடுத்து அருகில் இருந்துகொள்; இந்தாருபாய் ஐம்பது செலவுக்கு வைத்துக்கொள்” என்றார்.

மற்றொரு வேலைக்காரனைப் பார்த்து; நீ களத்திலே மிளகாய் மூட்டைகளை வெய்யிலில் உலர்த்து” என்றார்.

இன்னொரு வேலைக்காரனைப் பார்த்து, நீ கணக்கு எழுது” என்றார்.

மற்றொருவனை, “நீ தபால் ஆபீசுக்குப் போ” என்றார். எஜமான் கட்டளைப்படி செய்வதுதானே வேலைக்காரனுடைய நியதி. “எஜமானே! மிளகாய் உலர்த்தும் வெயில் வேலையை அவனுக்குக் கொடும். விருந்தினரை உபசரிக்கும் வேலையை எனக்குக் கொடும்” என்று கேட்கலாமா? அப்படிக்கேட்பது

முறையில்லாதானே? எஜமானுடைய விருப்பப்படிதானே வேலைக்காரன் பணி செய்யவேண்டும்.

இதுபோல், “இறைவா! நீ எனக்கு முத்தி வீடு தருவாயோ? மீட்டும் மண்மேல் பிறக்கவைப்பாயோ? அது உனது விருப்பம். உன் கட்டளைப்படி அடியேன் நடப்பேன். இப்படித்தான் செய்யவேண்டும் என்று நினைக்கத்தான் செய்யலாமா? அவ்வாறு நினைப்பின் அடியேனுடைய அடிமைத் தன்மை மிக்க அழகாகுமா? அது அழகல்லவே? நின் ஏவலின்படி நிற்குநான் ஆயத்தம். உனது கட்டளையை ஒரு போதும் மறக்க மாட்டேன்; வெறுக்கவும் மாட்டேன்” என்கின்றார் மாணிக்கவாசகர். இதில் எத்துணை இனிமையுள்ளது! ஆ! ஆ! சுவாமிகளுடைய திருவுள்ளத்தின் மாண்பு, அவருடைய சுதந்திரம் இன்மை, இறைவனுடைய திருவருளில் ஈடுபாடு, இவைகள் எல்லாம் நமக்குத் தெற்றெனப் புலப்படுகின்றன.

“கண்ணார் நுதலோய்! கழலினைகள்
கண்டேன் கண்கள் களிகூர
எண்ணு திரவும் பகலுநான்
அவையே எண்ணும் அதுவல்லால்
மண்மேல் யாக்கை விடுமாறும்
வந்துன் கழற்கே புகுமாறும்
அண்ணா! எண்ணக் கடவேனோ?
அடிமை சால அழகுடைத்தே!”

இந்தத் திருவாசகம், மேலே கூறிய கருத்துக்களையெல்லாம் நமக்கு விளக்கி நம்மைத் திருத்துகின்றது. நாள்தோறும் பாராயணம் புரியவேண்டிய அரிய பாடல்.

(உயிருண்ணிப் பத்து)

‘எல்லாப் பிறப்பும்- பிறந்திளைத்தேன்; அது எல்லையில்லாத இடர். எனக்கு விண்ணுலக வாழ்க்கையும், மண்ணுலக போகமும் வேண்டாம்; புகழும் வேண்டாம், பிறப்பொழிய ஆசையற வேண்டும். ஆசை, ஆண்டவன் அருளால்தான் ஒழியும்’ என்று மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் மனங்கசிந்துருகுவதை, இக் கட்டுரை இனிது விளக்குகின்றது.

எண்ணில்லாத காலமாக எண்ணில்லாத பிறவி களை ஆன்மாக்களாகிய நாம் எடுத்து வருகின்றோம். “எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்து இளைத்தேன்” என்கின்றார் மாணிக்கவாசகர்; ‘ஏழு கடல்களின் அருகில் உள்ள சிறு மணல்களை எண்ணி அளவிட்டாலும் அளவிட முடியாது’ என்கின்றார் அருணகிரிநாதர்,

“எழுகடல் மணலை அளவிட னதிகம்
எனதிடர் பிறவி அவதாரம்”

இடர் பிறவி

இடர்பிறவி என்ற பகுதியை நன்கு சிந்தியுங்கள்; தாயின் கருவில் 300 நாட்கள் இருக்கவேண்டும். ஒரே இருள். ஜாடராக்கினியால் வெப்பம், நெருக்கம்; எல்லையில்லாத இடர்.

பிறக்கும்பொழுதும் இடர், வளர்கின்ற பொழுதெல்லாம். நோய்களாலும் பேய்களாலும் பசிதாகத்

தாலும் இடர்; பின்னர் முதுமையால் இடர்; மரணமாகிய ஒன்று மிகமிகப் பயங்கரமானது. இவைகளை நினைத்தால் அடிவயிற்றை முறுக்குகின்றது என்கின்றார் இராமலிங்க அடிகள்.

“ஐவிளக்கு மூப்பு மரணதிகளை நினைத்தால்
அடிவயிற்றை முறுக்காதோ கொடியமுயற்றுலகீர்”

பிறப்பைக் காட்டிலும் இறப்பு அஞ்சத்தக்கது.

“யானேதும் பிறப்பஞ்சேன்
இறப்பதனுக் கென்கடவேன்” —திருவாசகம்

ஆனால் பிறப்பு அவா அற்றார்க்கே அறும்.

ஆசையறுக

“வானேயும் பெறில் வேண்டேன்
மண்ணாள்வான் மதித்து மிரேன்”

“அவா என்ப எல்லா வுயிர்க்கும் எஞ்ஞான்றும்
தவா அப் பிறப்பினும் வித்து”

ஆதலால் “எனக்கு விண்ணுலக வாழ்க்கையும்
ஒழியவேண்டும். ஆசை ஆண்டவன் அருளால்தான்
ஒழியும்.

“நேசா முருகா நினதன் பருளால்
ஆசா நிகளந் துகளாயின”.

எனவே இறைவனிடம் அருளை யாசிக்கவேண்டும்.

“தேனேயு மலர்க் கொன்றைச் சிவனே! எம்பெருமானெம்
மானேயுன் அருள்பெறுநாள் என்றென்றே வருந்துனே”

இறைவனை வழிபடு

என்ன அழகான திருவாக்கு? தித்திக்கின்ற
தேனமுதத் தீந்தமிழ், உள்ளத்தை உருக்கி உயிருக்கு
உறுதி செய்யும் அருமைத் தமிழ். இப்பாடலின் முழு
உருவம் வருமாறு.

யானேதும் பிறப்பஞ்சேன் இறப்பதனுக் கென்கடவேன்
வானேயும் பெறில் வேண்டேன் மண்ணுள்வான் மதித்து
மிரேன்

தேனேயு மலர்க்கொன்றைச் சிவனே எம்பெருமானெம்
மான யுன் னருள்பெறுநாள் என்றென்றே வருந்துவனே.

பிறவித் துன்பம் தொலையவேண்டுமானால்
இறைவன் ஒருவனையே வழிபடல்வேண்டும்.

பிறப்பொழிக்கும் வரம்

பிறப்பில்லாத பெருமான் ஒருவனே நமது
பிறப்பை ஒழித்தருள வல்லான். ஆதலால் இறைவ
னிடம் பிறப்பொழிக்கும் வரம் ஒன்றையே பெறுதல்
வேண்டும். அதுதான் அறிவுடைமை. நெய் விற்கும்
கடையில் மண்ணெண்ணெயைக் கேட்பது மதி
யுடைமை யாகாது.

அதிகாரச் செருக்குள்ள அமரர்கள் வந்து அர
னரை அஞ்சலி செய்கின்றார்கள். ஏன் வணங்குகின்
ார்கள்? அன்பினாலன்று; பிறப்பு நீங்கவேண்டும்
என்ற பெரு நோக்கமுமன்று. வேறு என்ன நோக்கம்?

தங்களை எல்லோரும் வணங்கவேண்டும் என்ற
நோக்கத்தாலேயே தேவர்கள் சிவபெருமானை
வணங்குகின்றார்கள். என்னே மதி? தங்களை மற்றவர்
கள் வணங்குவதில் ஒரு மகிழ்ச்சி, ஒரு பெருமிதம்.

‘வாழ்த்துவதும் வானவர்கள் தாம் வாழ்வான்
மனம் நிற்பால்
தாழ்த்துவதும் தாமுயர்ந்து தம்மை யெல்லாம்
தொழவேண்டி.’

வானவர்கள் தாம் வாழும்பெருந் வந்து
சிவனை வாழ்த்துகிறார்கள். தாம் உயர்ந்து தம்மை
யெல்லாம் தொழவேண்டி இறைவன்பால் மனத்தைத்
தாழ்த்துகின்றார்கள்.

ஆகவே வானவர்கள் புரியும் வணக்கம் ஏற்ற
முடையதன்று.

அருள் நோக்கம்

நமது அருள்ளான மூர்த்தியாகிய மாணிக்க
வாசக சுவாமிகள் சிவபெருமானை வணங்குகின்றார்.
என்ன நோக்கம்? பயனற்ற பிறப்பை யறுக்க
வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கந்தான்.

‘சூழ்த்தமது கரமுரலுந் தாரோயை நாயடியேன்
பாழ்த்த பிறப் பறுத்திடுவான் யானுமுன்னைப்

பரவுவனே’

இத் திருவாசகத்தினை உற்று நோக்குக. மணி
வாசகருக்கும் வானவருக்கும் எத்தனை தூரம்?

“ வாழ்த்துவதும் வானவர்கள் தாம் வாழ்வான்
 மனநின்பால்
 தாழ்த்துவதுந் தாமுயர்ந்து தம்மை யெல்லாம்
 தொழவேண்டிச்
 சூழ்த்தமது கரமுரலுந் தாரோயை நாயடியேன்
 பாழ்த்தபிறப் பறுத்திடுவான் யானுமுன்னைப்
 பரவுவனே.”

பிறவித் துன்பம் தொலையவேண்டுமானால்
 வேண்டாமையைப் பெறவேண்டும்.

வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை மற்றது
 வேண்டாமை வேண்ட வரும்.

புகழும் வேண்டேன்

எல்லாவற்றையும் துறக்கும் மனிதனுக்குப்
 புகழைத் துறக்க மட்டும் மனம் வராது. ஆனால்
 புகழையும் வேண்டாம் என்றவர் மாணிக்கவாசகர்.
 அவர் திருவாக்கைக் காண்க.

வேண்டேன் புகழ் வேண்டேன் செல்வம்
 வேண்டேன் மண்ணும் விண்ணும்
 வேண்டேன் பிறப் பிறப்புச் சிவம்
 வேண்டார் தமை நானும்
 தீண்டேன் சென்று சேர்ந்தேன் மன்னு
 திருப்பெருந்துறை யிறைதாள்
 மீண்டேன் புறம் போகேன் இனிப்
 புறம்போக லொட்டேனே.

20. பி டி த் தே ன்

(பிடித்த பத்து)

‘இறைவனைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டால், உலக மயக்கம் ஒழியும், உடற்பசியே யன்றி உயிர்ப் பசியும் போகும். ஞான நூல்களால் இறைவனை உணரலாம். அவன் அடியார்தம் உள்ளத்துள் எல்லாம் உள்ளவன். அவனைச் சிக்கெனப் பிடித்துக் கொள்ள வேண்டும்’ என விளக்குகிறது இக் கட்டுரை.

ஒரு கல்யாண வீட்டுக்கு முன்னே பந்தல் போட்டிருக்கின்றது. சிறு பிள்ளைகள் பந்தல் கால் களைப் பிடித்துக்கொண்டு கண்ணாமூச்சி சுற்றுகின்றார்கள்; ஆளுக்கொரு கம்பத்தைப்பிடித்துக்கொண்டு கிறு கிறு என்று சுழல்கின்றார்கள். அப்படிச் சுழன்று ஆடுவதில் குழந்தைகளுக்கு ஒரு தனி இன்பம்.

இன்னும் ஒரு குழந்தை வந்தது. அதற்குக் கம்பம் இல்லை. அதனால் அக் குழந்தை சும்மாவே சுழலத் தொடங்கிற்று. கம்பத்தைப் பற்றியுள்ள குழந்தைகள்—பிள்ளைகள் மிக வேகமாகச் சுழல்கின்றன. அதைப் பார்த்து கம்பமின்றிச் சுற்றுகின்ற குழந்தையும் வேகமாகச் சுழன்றது. வேகமாகச் சுழல்கின்ற போது மயக்கம் வரும்; மயங்கியபோது கம்பத்தின் பிடி சற்று விலகியது; விலகியும் மீளவும் விடாது அக் கம்பத்தைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள்.

கம்பமின்றிச் சுழல்கின்ற குழந்தைக்கு மயக்கம் வந்தது. கீழே விழுந்துவிட்டது; மண்டை உடைந்தது.

இறைவனுக்குக் 'கம்பன்' என்று ஒரு பேருண்டு. காஞ்சீபுரத்தில் உள்ள சிவபெருமானுடைய பேர் ஏகம்பன்.

இன்னும் அங்கே 'வெள்ளக் கம்பன்' 'கள்ளக் கம்பன்' என்றெல்லாம் மூர்த்திகள் இருக்கின்றன. 'தாணு' என்று வடமொழியில் ஒரு பேருண்டு. அதற்குக் 'கம்பர்' என்றுதான் பொருள்.

கம்பர் என்ற புலவருடைய பெயரையும் இங்கே நினைவு கூர்க.

கம்பம் போன்ற இறைவனைக் கெட்டியாகப் பிடித்து, உலகச் சுழல் என்ற மயக்கம் வருமேனும், அப் பிடியிலிருந்து சற்று விலகுதல் வருமேனும் மீளவும் அக் கம்பத்தை (இறைவனைப்) பிடித்துக்கொண்டு உய்யலாம்.

இறைவனுடைய பற்றுக்கோடின்றி, 'தெய்வ மில்லை, சுவர்க்கமில்லை; நரகமில்லை' என்று கூறிக் கொண்டு உலகச் சுழலிலே சுழல்கின்றவர்கள் மயங்கி வழக்கி வீழ்ந்து துன்புறுவார்கள்.

திருநீலகண்டர்

திருநீலகண்ட நாயனார் இறைவனைப்பற்றி வாழ்ந்தார். வாழ்க்கையில் ஒரு மயக்கம் வந்தது. ஒரு பரத்தையை அணைந்து நண்ணினார். அது கண்ட மனைவியார் ஊடல் கொண்டு 'எம்மைத் தீண்டுவீராகில் திருநீலகண்டம்' என்றார். அம் மந்திரத்தின்மீதுள்ள பற்று காரணமாக அவர் வாழ்நாள் முழுவதும் மாதர் எவரையும் மனத்திலும் தீண்டாது புனிதராக வாழ்ந்தார்.

சிக்கெனப் பிடித்தல்

ஆதலால் ஒவ்வொருவரும் எம்பெருமானை நன்கு பற்றிக்கொள்ள வேண்டும்.

பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு.

உலக மயக்கமாகிய இருள் வரும்போது அப்பரம பதியைச் சிக்கெனப் பிடித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

“இருளிடத்துன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்”

இவ்வாறு நாம் பிடிக்கத் தக்க பெருமான் கருணை யுடையவரா? இருளிலே பிடிக்கவேண்டுமென்றால் அங்கே ஒளியுண்டா? என்னில், அவன் அருளுடைச் சுடராக விளங்குகின்றான்.

அருளுடைச் சுடரே

அருள் நிறைந்த சுடர்-ஒளிமயமானவன் இறைவன். சுடர் என்றால் ஒளி என்று பொருள். அது சுடுமோ என்று ஐயுறுவார்க்கு அந்த ஐயம் எழாதிருக்கும் பொருட்டு அருள் நிறைந்த ஒளி என்கின்றார். அருளுடைச் சுடர்; ‘அருட்பெருஞ்சோதி’ என்கின்றார் இராமலிங்க அடிகள்.

உயிர்ப் பசியும் போகும்

இனி நாங்கள் அவரைப் பிடித்துக்கொண்டால், எங்கள் பசித் துன்பம் போகுமா?

உடற் பசி யயன்றி உயிர்ப்பசியும் போகும்; அவன் இனிய கனி; நன்றாகப் பழுக்காத கனியன்று.

அளிந்ததோர் கனியே

“வேர்த்தாவி மயங்காது கனிந்த நறுங்கனியே”
என்பது இராமலிங்கர் திருவாக்கு.

இந்தக் கனி யாருக்குக் கிடைக்கும்? சிறந்த தவ முடையவர்க்கு அது கிடைக்கும்.

“பெருந்திறல் அருந்தவர்க்கரசே”

கலைகள் உணர்த்தும்

அவரை ஞான நூல்களாலேயே அறிப முடியும். உண்மைப் பொருள் நிறைந்த கலைகள் அவரை நமக்கு உணர்த்தி உதவிபுரியும்.

“பொருளுடைக் கலையே!” இத்தகைய இறைவனை ஏதாவது சொற்களால் புகழலாமோ என்னில் புகழ்ச்சிகளைக் கடந்தவன் அவன். போகமும் யோகமும் ஆனவன். போக சக்தி உமையவள், யோக சக்தி இறைவன். இறைவன் அம்மையப்பராக இருந்து அருள் புரிகின்றான். ‘பெண்ணினல்லாளொடும் பெருந்தகை யிருந்ததே’ என்பது திருஞானசம்பந்தர் திருவாக்கு.

“புகழ்ச்சியைக் கடந்த
போகமே யோகத்தின் பொலிவே”

உள்ளத்தில் உள்ளவன்

இந்த வண்ணம் அருள்புரிகின்ற இறைவன் எங்கே இருக்கிறான்? என்ற வினா அடுத்து எழும். அதற்கு விடை கூறுகின்றார்.

“தெருளிடத்து அடியார் சிந்தையுள் புகுந்த
செல்வமே, சிவபெருமானே!”

தெருள்—தெளிவு.

மயக்கின்றி மனந்தெளிந்த சிவஞானிகளுடைய
உள்ளக் கோயிலில் இறைவன் எழுந்தருளி இருக்
கின்றான்.

“கூற்றறியாத பெருந்தவருள்ளக்
கோயில் இருந்த குணப்பெருங்குன்றே!”

என்கிறார் இராமலிங்க அடிகளார்.

“இறைவனே! உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்துக்
கொண்டேன். இனி நீ என் பிடியிலிருந்து கழன்று
போக முடியாது” என்றும் கூறுகின்றார். இப்படி
யெல்லாம் நமக்குத் தெளிவும், கடவுட் பற்றும் விளை
யும் பொருட்டு கருணை நிறைந்த ஞான குருநாதர்
மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் பாடி யருளுகின்றார்.
இந்த ஞானப் பாடலின் முழு வடிவம் அடியில் வரு
கின்றது. தேனாகத்தித்திக்கும் தெய்வத்தமிழ்ப்பாடல்.

“அருளுடைச் சுடரே! அளிந்ததோர் கனியே!

பெருந்திறல் அருந்தவர்க் கரசே!

பொருளுடைக் கலையே! புகழ்ச்சியைக் கடந்த

போகமே யோகத்தின் பொலிவே!

தெருளிடத் தடியார் சிந்தையுள் புகுந்த

செல்வமே! சிவபெருமானே!

இருளிடத் துன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்

எங்கெழுந் தருளுவ தினியே!”

(அச்சோப் பதிகம்)

சிவபெருமானின் அருட்பெரும் பேற்றைப் பெற்றவர் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள். அன்றார் பாடிய அரிய ஞானத் தமிழ்ப் பாடல் திருவாசகம். ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் தனக்குக் கிடைத்த பெற்றகரிய சிவப்பேற்றைப் போற்றி வியக்கின்றார்கள். தன்னுடைய சிறுமையையும், இறைவனுடைய பெருமையையும் இயம்பி “பெருமானுடைய திருவருட் பேற்றை யான் பெற்றது போல் யார் பெற்றார்கள்” என்று தான் பெற்ற பேரின்பத்தைச் சிவபோகத்தை இப்பதிகத்தில் விதந்து ஓதுகின்றார்கள். அன்பர்கள் இதனைப் பூசித்து, நேசித்து, வாசித்து பிறவிப் பிணியை நீக்கிச் சிவமாம் பெற்றியைப் பெற்று உய்யுமாறு, இந்த அருளமுதக் கட்டுரை முடிக்கப் பெறுகிறது.

வியத்தல்

“இறைவன் எல்லா உலகங்களுக்கும் தலைவன். அண்டகோடிகளை யெல்லாம் ஆக்கியும் அளித்தும் அழித்தும் மறைத்தும் அருளுபவன். சிற்றயிராகிய நான் சிறு தொழிலும் சிற்றறிவும் பல பிணியும் உடையவன். அப் பெருமான் யாவர்க்கும் மேலானவன். அடியேன் யாவர்க்குங் கீழானவன். அப்பரமபதி தனக்குள்ள அளவற்ற கருணையால் அடியேனை ஆட்கொண்டு, யாரும் பெற முடியாத அருளின் பத்தை எனக்கு வழங்கி யருளினான். இதற்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்வேன்” என்று மணிவாசகர்தனக்குக் கிடைத்த அருளின்பத்தை வியக்கின்றார்.

யாவார்க்கும் மேலாம் அளவிலாச் சீருடையான்
யாவார்க்கும் கீழாம் அடியேனை—யாவரும்
பெற்றறியா இன்பத்துள் வைத்தாய்க்கென் எம்பெருமான்
மற்றறியேன் செய்யும் வகை.

இன்பம் மிகும்

அவரைக் காணவேண்டும் என்று அயன், அரி
அரன் என்ற மும்மூர்த்திகளும் பன்னிரண்டு ஆதித்
தர்கள், பதினோரு உருத்திரர்கள், அஷ்ட வசுக்கள்.
இரண்டு அசுவினி தேவர்கள் ஆக முப்பத்து மூவ
ரும், ஏனைய தேவர்களும் தேடிக் காணாத சிவபெரு
மான், குதிரைமீது ஏறி இம்பண்ணுலகத்தே வந்து
ஆட்சி கொண்டான்; அப் பரமனுடைய திருவடி
களைத் தொழ என் னனுடம்பிலே இ ன் ப ம்
மிகுகின்றது.

“மூவரும் முப்பத்து மூவரும் மற்றொழிந்த
தேவருங் காணாச் சிவபெருமான்—மாவேறி
வையகத்தே வந்திழிந்த வார்கழல்கள் வந்திக்க
வையகத்தே இன்பம் மிகும்”

என்று அடிகளார் பாடுகின்றார்.

ஆர் பெறுவார் !

இறைவன் மணிவாசகருக்கு அருள் புரிந்து அரிய
காட்சியைத் தந்து ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற
மும்மலங்களையும் அறவே அகற்றியருளினான்.

மிக எளியனாகிய என்னை மிகவுயர்ந்த அருட்பதவி
யில் வைத்த கருணை, நாய்க்கு மணித்தவிசு தந்தது
போல் இருக்கின்றது. அம்மையப்பனாகிய ஆண்ட

வன் எனக்கு அருளிய அருள்திறம் ஆர்பெறுவார்
என்று அதிசயப்படுகின்றார்.

செம்மை நலம் அறியாத சிதடரொடுந் திரிவேளை
மும்மைமலம் அறுவித்து முதலாய முதல்வன்றான்
நம்மையுமோர் பொருளாக்கி நாய்சிவிகை ஏற்றுவித்த
அம்மை எனக் கருளியவாறு ஆர்பெறுவார் அச்சோவே.

கனியமுதத் தீந்தமிழ்

இத்தகைய அருட்பெரும் பேற்றைப் பெற்றவர்
மாணிக்கவாசக சுவாமி. சித்தமலம் அற்றுச் சிவ
மானவர்; ஞானத்தில் ஞானம் என்ற பதினாறுவது
படியில் நின்ற சிவஞான தேசிகர். அளவில்லாத
பெருமையுடையவர்.

இப்பெருமான் அடியருளிய திருவாசகத்திற்கு
இணையான நூல் எந்நாட்டினும் எம்மொழியிலும்
இல்லை என்பது உறுதி.

இத்தகைய அரிய ஞானத் தமிழ்ப்பாடல் திரு
வாசகம். கல்லையுங் கரைந்துருக வைக்கும் கனிய
முதத் தீந் தமிழ்ப் பாடல்.

இத்தெய்வத் தமிழ் நூலில் சிலவற்றைச் சிந்த
னைக்குக் கொணர்ந்தோம். அன்பர்கள் இதனைப்
பூசித்து நேசித்து வாசித்து, பிறவிப் பிணியை நீக்
கிச் சிவமாம் பெற்றியைப் பெற்று உய்வார்களாக.

திருச்சிற்றம்பலம்